



OTO ISLAM

Wgląd w najszybciej rozwijającą
się religię na świecie

TAJNY DOKUMENT
ISLAM



LAUNCHING
CURIOSITY

Zdjęcie z lotu ptaka przedstawiające muzułmanów zwróconych ku Kabie, którą Bóg nakazał wybudować swemu prorokowi Abrahamowi i w której kierunku nakazał się zwracać wiernym podczas modlitwy, niezależnie od tego gdzie się znajdują.

THIS IS
ISLAM



OTO ISLAM

Wgląd w najszybciej rozwijającą się religię
na świecie

Fahd Salem Bahammam



- **Czy nie** chciałbyś przyjrzeć się bliżej religii, która wywołuje w mediach najwięcej kontrowersji?
- **Czy nie** warto poświęcić chwili, by poznać głębiej religię, która – zgodnie ze statystykami – jest najszybciej szerzącą się i powiększającą liczbę wyznawców religią na świecie?
- **Czy nie** byłoby ciekawie poznać kulturę i filozofię innych ludzi, przyjrzeć się ich życiu i otaczającemu nas wszechświatowi?
- **Czy nie** warto dać sobie okazji do sięgnięcia po udokumentowane informacje na temat religii islamu, prosto ze źródeł, a dopiero potem wyrobienia sobie opinii o nim?

Jeśli na któreś z powyższych pytań odpowiedziałeś „tak”, ta książka jest zdecydowanie dla ciebie.

Tematy



Nurtujące pytania

12



Uniwersalizm islamu

20



Jeden Stwórca, Jedyny
godzien czci

54



Kim tak naprawdę są
wysłannicy Boga?

69



Pozycja Jezusa (pokój z
nim) w islamie

76



Kim jest prorok islamu?

86



Click on topic to go to
the page.

**Koran –
wieczny cud**

146



Click to go to the page.



Prorok Muhammad w
oczach bezstronnych ludzi

95



Opisy Proroka
Muhammada i jego
charakteru

107



Cytaty Proroka
Muhammada (pokój z nim)

124



Koran – wieczny cud

134



Pochodzenie Koranu

146



Akty czci w islamie

165



Rodzina w islamie

197



**Rodzina
w islamie**

197



Click to go to the page.



Pozycja kobiety w islamie

208



Pokarmy i napoje

228



Grzech i skrucha

242



Wiara a rozum

249



Islam religią pokoju

260



Islam a muzułmanie

272



Wiara a rozum

249



Click to go to the page.



Nurtujące pytania





Kto

Kto z nas nie zatrzymał się na chwilę, by zadać sobie odwieczne pytania: Kim jestem? Skąd się tu wzięłem? Dokąd zmierzam? Jaki los mnie czeka? Jaki jest cel istnienia? Po co cały ten wysiłek, skoro wszystko, co nas czeka na tym świecie to jedynie śmierć i obrócenie się w pył?



Muzułmanie oraz wyznawcy religii monoteistycznych wiedzą, że życie bez wiary w istnienie sprawiedliwego Stwórcy jest zwodnicze, a po tym życiu czeka nas życie pośmiertne, wieczne, w którym na dobrego człowieka czeka nagroda, zaś złoczyńca zostanie ukarany i w żaden sposób się od kary nie wykupi.

Nie można zrozumieć sprzeczności życia, mądrości stojącej za trudnościami i cierpieniem, dobra i zła, chyba że wierzymy w Boga, mądrego i sprawiedliwego Stwórcę, który po tym życiu przeniesie nas do życia wiecznego, gdzie każdy otrzyma to, na co zasłużył poprzez swoje uczynki.

Tylko wtedy prawdziwie wierzymy w nasze wartości i przekonania, do których nawołujemy, jak sprawiedliwość, miłość i współczucie, uczciwość, cierpliwość i miłosierdzie, bycie w zgodzie z samym sobą. Wówczas wyzwania mają sens, rozkoszujemy się osiągnięciami i możemy zakosztować słodczy płynącej z cierpliwości.

Przeczytamy o tym w Koranie, świętej Księdze muzułmanów, gdzie Bóg mówi o ludziach rozsądnych jako o tych, „którzy rozmyślają nad stworzeniem niebios i ziemi: Panie nasz! Nie stworzyłeś tego nadaremnie. Niech Ci będzie chwała!” (4:191).



Nie można zrozumieć sprzeczności życia, mądrości stojącej za trudnościami i cierpieniem, dobra i zła, chyba że wierzymy w Boga, mądrego i sprawiedliwego Stwórcę, który zarządza wszelkimi sprawami.

Islam

Nazwa większości religii pochodzi od imienia osoby, plemienia czy miejsca, w którym ta religia się pojawiła. Chrześcijaństwo przyjęło swą nazwę od Jezusa Chrystusa (pokój z nim), a judaizm od plemienia Juda; buddyzm od nazwy jego założyciela, Buddy; hinduizm odnosi się do Indii i tak dalej.

Islam jako jedyny nie zyskał swej nazwy od żadnego konkretnego człowieka, plemienia, rasy czy narodu, ponieważ nie jest skierowany do konkretnego narodu czy konkretnych ludzi. Nie został również wymyślony przez człowieka, by od niego wziąć nazwę. To po prostu nazwa, islam.

Znaczenie nazwy islam

Kiedy sięgniemy do korzenia słowa „islam” w języku arabskim, zobaczymy, że ma ono kilka znaczeń, od poddania, posłuszeństwa i oddania, po pokój i spokój umysłu.

„Islam” to zarówno poddanie się i pełne posłuszeństwo Panu, Stworzycielowi i Władcy wszechświata, jak i spokój odczuwany w wyniku zbliżenia się do Niego, bez służenia komukolwiek innemu.

Jest to znaczenie, które zostało wielokrotnie potwierdzone w Koranie.

Mówi nam on, że ten, kto kieruje swe serce i wszelkie działania ku Bogu, przestrzega nakazów i zakazów, ten uchwycił za najpewniejszy uchwyt, nie mający żadnego pęknięcia i osiągnął dobro. Ludzie powrócą do Boga i On ich osądzi, odpłaci im za ich uczynki (Koran 31:22).

Islam jest więc całkowitym poddaniem się Bogu i zupełnym wyzwoleniem od służenia komukolwiek innemu, a muzułmanin to ten, kto szczerze oddaje Bogu cześć. Dzięki temu osiąga wewnętrzny spokój i szerzy pokój wokół siebie.

Ale czy to jest to, z czym przybywali wszyscy wyśtannicy?



Islam jest religią wszystkich wysłanników

Koran mówi jasno, że do wszystkich narodów we wszystkich czasach był wysyłany posłaniec nauczający religii Boga, a przekazem Muhammada (pokój z nim) był Koran: „My posłaliśmy ciebie (Muhammadzie) z prawdą, jako zwiastuna i jako ostrzegającego. I nie ma żadnego narodu, do którego by nie przyszedł ostrzegający” (Koran 35:24). Wszyscy wysłannicy nawoływali do właściwej religii, a ich przesłanie nie różniło się co do wierzeń i wartości moralnych.

Islam, głoszony przez ostatniego proroka - Muhammada (pokój z nim) ponad tysiąc czterysta lat temu, jest kontynuacją przesłania przynieszonego przez wszystkich kolejnych wysłanników Boga. Koran nakazuje muzułmanom, by wierzyli w to, w co wierzyli wszyscy wcześniejsi prorocy, m.in. Abraham, Izmael, Izaak, Jakub, Mojżesz i Jezus (Koran 2:136).



Słowo „islam” w języku arabskim ma kilka znaczeń, od poddania, posłuszeństwa i oddania, po pokój i spokój umysłu.

Warto zauważyć, że Koran opowiada nam o tym, co Abraham oraz Jakub nakazali swoim dzieciom przed śmiercią. Mówili oni: „Bóg wybrał dla was religię, więc nie umierajcie inaczej, jak tylko będąc muzułmanami (czyli całkowicie poddanymi Bogu)” (Koran 2:132).

Islam to kontynuacja religii wszystkich proroków Boga. Pierwotna doktryna jest jedna, inne były jedynie prawa i szczegółowe postanowienia, które były współmierne do zmieniających się warunków w poszczególnych epokach. Aż w końcu został posłany Muhammad (pokój z nim). Przyniósł on prawo, które jest ostateczne i obowiązuje wszystkich ludzi na całym świecie.

Dlatego Koran jasno określił, że jest tylko jedna prawdziwa religia i jest nią islam (całkowite poddanie się Jedynemu Bogu). Zaś różnice, jakie widzimy u wyznawców religii monoteistycznych dotyczące wierzeń są wynikiem późniejszych zmian, które sprawiły, że dziś religie te są dalekie od tego, czego nauczali posłańcy (Koran 3:19).



Islam nie zyskał swej nazwy od żadnego konkretnego człowieka, plemienia, grupy etnicznej czy narodu, ponieważ nie jest skierowany do konkretnego narodu. Nie został również wymyślony przez człowieka, by od niego wziąć nazwę. To po prostu nazwa, islam, oznaczająca pełne poddanie Bogu.

Uniwersalizm islamu



Niektórym

Niektórym może się wydawać dziwne, że nigdzie w Koranie nie padło słowo „Arabowie”, choć został on objawiony w ich języku i Prorok Muhammad (pokój z nim) wywodził się od nich. Widzimy też, że dziś Arabowie są mniejszością wśród muzułmanów, stanowią bowiem niespełna 20% populacji muzułmańskiej. Największym skupiskiem muzułmanów jest Indonezja, daleko na południu Azji Wschodniej, zaś sama mniejszość muzułmańska w Indiach liczy niemal dwukrotnie więcej wyznawców niż największe państwo arabskie.

Islam to religia miłosierdzia i przewodnictwo dla wszystkich narodów, ludzi z różnych kultur, mających różne zwyczaje i mieszkających w różnych krajach. Bóg mówi w Koranie: „My posłaliśmy ciebie (Muhammadzie) tylko jako miłosierdzie dla światów” (Koran 21:107).

Islam ukazuje wizję różnorodności ludzi w sposób, jaki nie był znany w żadnym innym systemie przez żaden z narodów na ziemi.

Przesłanie Koranu nie zostało zaadresowane jedynie do Arabów, ani tylko do muzułmanów. Jest przekazem dla całej ludzkości, dla ludzi wszystkich ras i wyznań. Bóg mówi w Koranie: „O ludzie! Oto stworzyliśmy was z mężczyzny i kobiety i uczyniliśmy was ludami i plemionami, abyście się wzajemnie znali. Zaprawdę, najbardziej szlachetny spośród was, w obliczu Boga, to najbardziej bogobojny spośród was! Zaprawdę, Bóg jest wszechwiedzący, dobrze świadomy!” (Koran 49:13).



Zatem Koran głosi, że wszyscy ludzie, niezależnie od koloru skóry i pochodzenia, są potomkami Adama i Ewy, pokój z nimi, a różnice między nimi są po to, żeby się nawzajem poznawali i wspomagali się. Jednak jest wyróżnienie dla ludzi, którzy czczą Boga i są prawi.

Koran zwraca naszą uwagę na to, że różnorodność ludzkich nacji i kolorów skóry, formy, języków i kultur jest darem Boga, Jego znakiem i cudem stworzenia we wszechświecie i porównuje to do wielkości i wagi stworzenia nieba i ziemi, podkreślając, że zauważają to i rozmyślają nad tym jedynie ludzie rozumni i posiadający wiedzę (Koran 30:22).

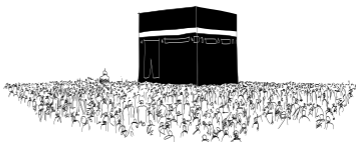


Islam ukazuje wizję różnorodności ludzi w sposób, jaki nie był znany w żadnym innym systemie przez żaden z narodów na ziemi.

Najważniejszą i wiodącą kwestią w Uniwersalnej Deklaracji Praw Człowieka, zatwierdzonej oficjalnie w 1948 r., było dostrzeżenie równości ludzkiej w zakresie wolności, praw i honoru. Prorok islamu, Muhammad (pokój z nim), głosił to samo już ponad czternaście wieków temu, rozpoczynając tym samym nową epokę. Powiedział on: „O ludzie! Wasz Pan jest jeden i wasz ojciec (Adam) jest jeden. Arab nie jest lepszy od nie-Araba ani nie-Arab nie jest lepszy od Araba, a biały nie jest lepszy od czarnoskórego ani czarnoskóry nie jest lepszy od białego, jak tylko pod względem pobożności” (Ahmad, 23489).



630 r.n.e.



Muhammad, Prorok islamu

„O ludzie! Wasz Pan jest jeden i wasz ojciec (Adam) jest jeden. Arab nie jest lepszy od nie-Araba ani nie-Arab nie jest lepszy od Araba, a biały nie jest lepszy od czarnoskórego ani czarnoskóry nie jest lepszy od białego, jak tylko pod względem pobożności”.

1948 r.



Uniwersalna Deklaracja Praw Człowieka

która uznaje równość ludzi w zakresie wolności, praw i honoru



Dbałość o środowisko jest częścią wiary:

Niektóre filozofie mówią, że człowiek jest panem wszechświata, działa na swoją korzyść i zgodnie ze swoim życzeniem, jest bezkarny, nie musi zdawać z tego rachunku, nawet, jeśli niszczy przy tym częśćkę wszechświata czy jakieś gatunki zwierząt. Inne filozofie nie dają człowiekowi wyższości nad innymi gatunkami, twierdząc, iż nie różni się on od milionów innych stworzeń. Jak islam postrzega człowieka na tle wszechświata?

Islamski pogląd na pozycję człowieka we wszechświecie opiera się na konceptach religijnych i naukowych, dostarczając wielu szczegółowych zasad regulujących zachowania człowieka wobec zwierząt, ziemi, środowiska i dóbr naturalnych.

Pierwszą rzeczą w filozofii tejże relacji, przykuwającą uwagę osoby poznającej ją, jest równowaga ustalona przez Koran. Bóg wyróżnił człowieka nad innymi stworzeniami (Koran 17:70) i podporządkował mu wszystko wokół, by z tego korzystał (Koran 14:32,33). Człowiek nie jest zatem gatunkiem podobnym do milionów innych stworzeń, ale jest ponad nimi, czerpie z natury korzyści (Koran 2:29).

Z drugiej strony, nie jest on absolutnym władcą tego świata, mogącym robić cokolwiek mu się podoba. Pozycja, jaką ma, nie daje mu prawa do powodowania zniszczenia i marnowania zasobów naturalnych. To Bóg, Stwórca, jest władcą wszechświata. Człowiek ma określoną rolę – ma prawo korzystać z dobrodziejstw natury, jednak ma też świat ulepszać, nie powodując szkody dla ludzi lub innych stworzeń (Koran 11:61, 2:30).

Prawo islamskie dostarcza szczegółowych przepisów, regulujących stosunki pomiędzy człowiekiem a wszechświatem, między innymi:

1. Dbanie o zwierzęta.

Istnieje wiele przekazów, w których Muhammad (pokój z nim) nawoływał do szanowania praw zwierząt i mówił o nagrodzie w życiu przyszłym za dobre ich traktowanie, oraz zabraniał znęcania się nad nimi, gdyż za to czeka kara od Boga.

Pierwsze stowarzyszenie broniące praw zwierząt (Towarzystwo Zapobiegania Okrucieństwu Wobec Zwierząt) powstało w Wielkiej Brytanii w 1824 roku, a pierwsze zdefiniowane nowożytnie prawa zakazujące bezzasadnego zabijania zwierząt ustanowione zostały w Wielkiej Brytanii w 1949 roku. Islam zaś ponad czternaście wieków temu zabronił znęcania się nad zwierzętami, postrzegając to jako przestępstwo. Przykłady możemy znaleźć w licznych przekazach Proroka Muhammada (pokój z nim), między innymi zakaz głodzenia lub znęcania się nad zwierzętami, zbytniego obciążania ich ładunkami, czy urządzania gier, które sprawiają im ból, a nawet uderzania ich w pysk! W księgach islamskiego prawoznawstwa są też inne przepisy regulujące kwestie traktowania zwierząt.

Być może czytelnik zda sobie sprawę z zakresu, w jakim islam dba o dobro zwierząt, gdy przeczyta słowa Muhammada (pokój z nim) odnośnie pewnej kobiety trudniącej się prostytutką (będącą jednym z największych grzechów w islamie), która widząc psa zdychającego z pragnienia zdjęła buta, napęłniła go wodą ze studni, a następnie podała psu, żeby się napił. Bóg wybaczył jej tak ciężki grzech z tego właśnie powodu (Al-Buchari: 3280).



W 632 r. n.e. islam zakazał zęczenia się nad zwierzętami, obejmującego między innymi ich głodzenie, torturowanie, zmuszanie ich do noszenia cięższych ładunków, niż są w stanie nosić oraz krzywdzenie ich.



Pierwsze stowarzyszenie promujące dobre traktowanie zwierząt założone zostało w Wielkiej Brytanii w 1824 roku.



Pierwsze prawo zakazujące przemocy wobec zwierząt zostało uchwalone w Wielkiej Brytanii w 1949 roku.





2. Dbanie o roślinność.

Islam wzywa swych wyznawców do dbania o rośliny i do uprawiania rolnictwa, zarówno dla dobra własnego, jak i innych ludzi bądź istot we wszechświecie.

Prorok Muhammad (pokój z nim) przekazał nam, że ktokolwiek zasieje coś, co zjada ptak, człowiek albo jakieś zwierzę, będzie miał to potraktowane jako daną darowiznę (Al-Buchari: 2320).

Prorok wzywa muzułmanów, by nawet w najtrudniejszych warunkach dokładali wszelkich starań, by dbać o środowisko i rozwój rolnictwa, nawet gdyby wiedzieli, że nie będą czerpać z tego korzyści. Powiedział on: „Jeśli rozpocznie się Dzień Zmartwychwstania (będący największym wydarzeniem we wszechświecie), a ktoś trzyma w ręku sadzonkę, niech pospieszy się z zasadzeniem jej, gdyż zostanie mu to wynagrodzone” (Ahmad: 12902).

Zatem islam czyni dbałość o ziemię aktem czci, który powinien być wykonywany niezależnie od tego, jak trudne są warunki.



3. Dbanie o zasoby naturalne.

W islamie położony został nacisk na ochronę środowiska, by nie marnować jego zasobów naturalnych, nie zanieczyszczać i nie niszczyć go. Islam zaopatrzył ludzi w kompletny program oparty na zasadzie „lepiej zapobiegać niż leczyć”, kładący nacisk na higienę osobistą, wzywający do ochrony zasobów naturalnych i rozsądnego korzystania z nich oraz zakazujący niszczenia i zanieczyszczania środowiska, czyniąc to aktem karalnym. Oto przykłady:

- Islam zakazuje trwonienia zasobów naturalnych, szczególnie wody, nawet kiedy używamy jej w celu oddawania czci Bogu, wykonując ablucję (rytualne obmycie przed modlitwą).

- Islam zabrania monopolizacji źródeł naturalnych przez ludzi mających władzę i wpływy, gdyż byłoby to krzywdzące dla innych. Zabrania monopolizowania wody (przykład zasobów naturalnych), ognia (przykład energii) i pastwisk (przykład jedzenia) (Abu Da'ud: 3477).

Zgodnie ze słowami Proroka Muhammada (pokój z nim), dbałość o środowisko jest częścią wiary.

- Islam zabrania też niszczenia środowiska wokół nas, na przykład zakazuje załatwiania się w stojącej wodzie, ponieważ używa się jej do mycia, oraz w miejscach zacienionych i na drogach, jako że są to miejsca wykorzystywane przez ludzi do chodzenia lub odpoczynku podczas podróży.

To tylko kilka przykładów tego, jak łatwa i zaskakująca jest religia, dzięki której Prorok dbał o czystość środowiska i usuwanie z drogi wszystkiego, co mogłoby wyrządzić krzywdę. To nie tylko dobra rzecz, ale i przejaw wiary (Muslim: 35).



Religia nauki

To nie przypadek, że pierwszym słowem Koranu, jakie zostało objawione Prorokowi (pokój z nim) było „czytaj”. W Koranie i słowach Proroka Muhammada (pokój z nim) znajdziemy liczne potwierdzenia tego, że islam wspiera wszelkie nauki korzystne dla ludzkości. Zgłębianie wiedzy staje się procesem ułatwiającym drogę do Raju, jak powiedział Prorok (pokój z nim): „Ktokolwiek przemierza drogę w poszukiwaniu wiedzy, temu Bóg uczyni łatwą drogę do Raju” (Muslim: 2699).

Prorok (pokój z nim) wspaniale zilustrował to, porównując wyższość osoby uczonej nad zwykłym czcicielem do wyższości siebie samego ponad najmniejszym (co do rangi) z ludzi (Tirmidi: 2685).

Islam nigdy nie zaznał konfliktu pomiędzy wiarą a nauką, jak to miało miejsce w innych religiach. Nie starał się stłumić opinii naukowców i ich wniosków, jak to miało miejsce w średniowieczu; przeciwnie, religia była drogowskazem dla nauki, wspierała ją i nawoływała do zdobywania wiedzy, a meczety są centrami różnego rodzaju wiedzy i nauki, gdyż jest to coś, co może się przysłużyć ludzkości.

Nic więc dziwnego, że większość muzułmańskich naukowców zaczęła od uczenia się Koranu i religii, a następnie udoskonalili się w swej specjalizacji.

Bóg wywyższył tych, którzy uczą ludzi dobrych rzeczy. Prorok (pokój z nim) powiedział nawet, że wszelkie stworzenie Boga modli się za ludzi, którzy uczą innych tego, co dobre i użyteczne (Tirmidi: 2685).



LAUNCHING

CURiOsITY

CLICK HERE



Większość muzułmańskich naukowców zaczęła od studiowania Koranu i religii, a następnie udoskonalili się w swej specjalizacji.



Słynni uczeni muzułmańscy



- 1. Al-Chuwarizmi** (780-850, Bagdad). Zaskłynął w dziedzinie matematyki, geometrii i astronomii. Jego książki tłumaczone były na wiele języków setki lat temu. Ojciec algebry. To dzięki niemu do języków europejskich wprowadzone zostały słowa takie jak „algebra” i „zero”.



2. Ibn al-Hajj (965-1040, Kair). Specjalizował się w fizyce i geometrii. Studiował na najstarszym islamskim uniwersytecie – al-Azhar i włożył ogromny wkład w badanie optyki. Dzięki jego pracy możliwe było wynalezienie aparatu fotograficznego. Badania dowodzą, że słowo „camera obscura” jest zapożyczony od arabskiego słowa „kumra”, czyli „ciemna komnata”, jak określano ciemnię optyczną – urządzenie wynalezione przez Ibn al-Hajjama.



4. **Al-Zaharawi** (936-1013, Andaluzja) – doktor i chirurg muzułmański, który rozwinął chirurgię, wynalazł setki instrumentów chirurgicznych i opisał je w swoich książkach, które przez wiele wieków były głównym źródłem medycyny i chirurgii i tłumaczono je na wiele różnych języków.



5. **Ibn Sina** (980-1037, Buchar), znany też jako Awicena. Słynny filozof, który wyprzedził swe czasy w opisie wielu chorób i opisów ich leczenia. Wielką wagę przywiązał do eksperymentów i badań naukowych, dzięki czemu otrzymał dokładne wyniki, które są użyteczne do dziś. Wyraźnie widać to na przykładzie jego książki, „Kanon medycyny”, która pozostawała głównym wademekum medycznym przez siedem wieków, oraz była podręcznikiem na europejskich uniwersytetach aż do połowy XVII wieku.

Kiedy Awicena zyskał sławę jako lekarz, przyjmował pacjentów bezpłatnie, w ramach podziękowania składanego Bogu za danie mu wiedzy.



6. Ibn an-Nafis (1213-1288, Damaszek). Był uczonym prawa i prawodawstwa muzułmańskiego (szari'a) a jednocześnie jednym z największych uczonych w zakresie medycyny i fizjologii w dziejach historii. Jako pierwszy odkrył i dokładnie opisał mały krwioobieg oraz rozwinął wiele teorii medycznych, z których sporo uznawanych jest do dzisiaj.



Islam reguluje wszelkie kwestie

Niektórzy dziwią się, słysząc, że islam to nie tylko akty czci i ogólne wytyczne dotyczące zasad moralnych, jak to ma miejsce w wielu innych religiach.

Islam to nie tylko duchowa potrzeba, która sprawia, że muzułmanie modlą się w meczetach.

Również nie są to tylko koncepty, wierzenia, czy poglądy filozoficzne jego wyznawców.

Nie jest to także jedynie system ekonomiczny czy środowiskowy.

Również nie są to tylko teorie mówiące jak zbudować społeczeństwo.

Nie jest to też jedynie zbiór zasad moralnych i regulacji mówiących jak postępować w stosunku do innych.

Islam to kompleksowy styl życia, obejmujący wszystko wyżej wspomniane i więcej, a jednak nie ogranicza on wolności ludzi, a jedynie ułatwia im życie, tak, by mogli oni skupić się na kreatywności i budowaniu cywilizacji. Jest to jedna z największych łask, jaką Bóg dał Swemu stworzeniu, co potwierdza Koran (5:3).

Pewnego razu, kiedy pewien nie-muzułmanin drwiąco zapytał jednego z Towarzyszy Proroka – Salmana Persa: „Czy wasz Prorok nauczył was wszystkiego, nawet jak korzystać z toalety?“, ten z dumą odpowiedział: „Tak, istotnie“, a następnie opowiedział o regulacjach związanych z tą kwestią (Muslim: 262).



Islam jest stylem życia obejmującym wszelkie jego aspekty, bez żadnych wyjątków.

Życie obecne i przyszłe

Starożytni Egipcjanie mumifikowali zmarłego, następnie wkładali go do grobowca wraz z całym dobytkiem, myśląc, że jeśli potrzebował tego wszystkiego w tym życiu, będzie potrzebował i w życiu przyszłym.

Odwrotnie było z ludźmi z Tybetu, którzy ćwiartowali ciała zmarłych, a następnie układali je gdzieś wysoko, by mogły się nimi posilić stepowe ptaki. Hindusi zaś palą ciała zmarłych, ponieważ wierzą, że jest to jedyny sposób, by ich dusza została zbawiona.



To są jedynie przykłady różnych rytuałów związanych z pochówkiem zmarłych, które wyglądały różnie w różnym czasie i miejscu, w zależności od religii i wierzeń ludzi co do życia po śmierci. Pada tu wiele pytań: Czy istnieje życie pośmiertne? Jakie ono jest? Czego będziemy w nim potrzebować?

To dlatego, że śmierć jest faktem. Wszyscy zgadzają się co do tego, że każdego z nas, bez wyjątku, czeka śmierć, niezależnie od

tego, czy jesteśmy wierzącymi, czy polegamy jedynie na tym, co widzimy i poznajemy dzięki zmysłom. Nadejdzie bez względu na to, czy się na nią przygotowujemy, czy staramy się o niej zapomnieć, nie obawiając się jej i odwracając od niej naszą uwagę.

Pozostaje pytanie, o którym nie można zapomnieć i często powraca ono do człowieka: Czy jest coś potem? Czy nasze istnienie jest tylko bezcelowym zdarzeniem?

Pytanie to tkwi w naszym umyśle, powtarza się też w Koranie, w różnych formach. Koran mówi nam jednocześnie o lamencie i żalu ludzi w Dniu Zmartwychwstania, ponieważ nie odpowiedzieli sobie na to pytanie przed śmiercią i nie przygotowali się na nią. Człowiek taki wówczas powie: „O, gdybym był przygotował coś dla mego życia!”, lub „O, gdybym mógł być prochem!” (Koran 89:24, 78:40).



Koran kładzie nacisk na równowagę: z jednej strony zachęca ludzi do oddawania czci Bogu, by zyskali nagrodę w życiu przyszłym, jednocześnie kładąc nacisk na wysiłek w tym życiu w poszukiwaniu Bożej łaski i zarabianie na życie.

Powszechnie wiadomo, że wyznawcy religii monoteistycznych wierzą w życie po śmierci oraz w nagrodę i karę w przyszłym życiu, gdyż przekazane to zostało przez wszystkich Bożych wysłanników, a także dlatego, że życie, religia i moralność nie miałyby żadnego sensu, gdyby nie istniało inne życie, w którym człowiek zostanie ze wszystkiego rozliczony i nagrodzony za dobro, a ukarany za zło.



Wyznawcy wszystkich religii objawionych wierzą w życie po śmierci oraz w nagrodę i karę w przyszłym życiu.

Wielu ludzi pomyśli, że religia i akty czci nie mogą się łączyć z bogactwem, przyjemnościami czy rozwojem; że można pracować albo na to życie, albo na przyszłe, nie da się tego połączyć, tak jak nie da się połączyć dnia i nocy. Trzeba pomiędzy nimi wybierać.

Jedni są zdumieni, inni nastawieni sceptycznie, nie dowierzają, że w islamie nie ma bariery pomiędzy czią a zabawą, albo pomiędzy czią a bogactwem. Prorok Muhammad (pokój z nim) powiedział nam, że jeśli ktoś zrobi coś dobrego, niezależnie od tego jak mała byłaby to rzecz, jeśli tylko wykonana jest z właściwą intencją, zostanie za to nagrodzony w życiu przyszłym.



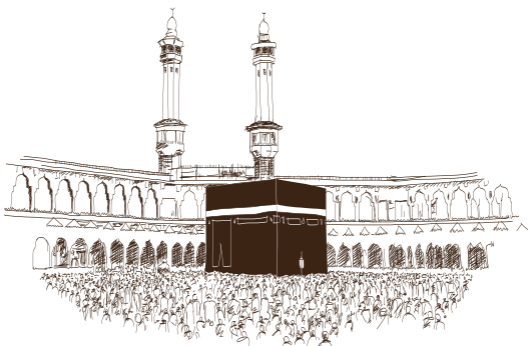
Nawet gdyby było to jedynie usunięcie patyka z drogi, albo nawet włożenie kęsa jedzenia do ust żony (Al-Buchari: 56).

Prorok Muhammad (pokój z nim) powiedział, że jest nieskończenie wiele sposobów na czynienie dobra. Jego Towarzysze zdziwili się, gdy powiedział, że nawet za odbycie stosunku ze swoją żoną jest nagroda. Zapytali więc, jaki związek ma zaspokajanie swych potrzeb seksualnych z nagrodą. Prorok (pokój z nim) odpowiedział pytaniem: „Czy gdyby ktoś zaspokoił swoje potrzeby w sposób zabroniony (odbywając stosunek pozamałżeński), nie miałby grzechu?” Kiedy potwierdzili, Prorok (pokój z nim) rzekł: „Dlatego za zaspokojenie potrzeb w sposób dozwolony (stosunek z własną żoną) zostanie on nagrodzony” (Muslim: 1006).

Poznając islam, każdy natychmiast zauważy, że istnieje doskonała równowaga pomiędzy życiem tym i przyszłym. Islam nawołuje ludzi do szczerego oddawania czci Bogu, by zyskać od Niego nagrodę w życiu przyszłym, a jednocześnie nawołuje ich, by pracowali i zarabiali na życie (Koran 62:9-10). Człowiek zostanie nagrodzony za oba te wysiłki, jeśli jego intencją było zadowolenie Boga. Muzułmanin czci Boga poprzez pracę, by zarobić na życie i utrzymanie swych dzieci, za dbanie o własne zdrowie i środowisko oraz za wspieranie społeczeństwa, tak samo, jak wynagrodzony zostaje za modlitwy, post i rozdawanie jałmużny.

Jest to jedna z tajemnic wewnętrznego spokoju, jaki odczuwa muzułmanin, gdyż czuje harmonię pomiędzy życiem tym a przyszłym oraz korzysta z przyjemności, które nie kłócą się z oddawaniem czci, lecz z nim współgrają.

Koran ukazuje ogólną zasadę, podsumowującą ideę islamu. Dla muzułmanina musi być jasne, że życie i wszystko, co się z nim wiąże, każda sytuacja, jest okazją do oddawania Bogu czci. Muzułmanin zaświadcza, że nie tylko swe modlitwy i praktyki religijne, ale i wszelkie uczynki dedykuje Bogu, który w życiu pośmiertnym go z nich rozliczy. Tego oczekuje od wyznawców Bóg i islam (Koran 6:162).





Religia łączy i jednoczy

Muzułmański podróżnik, Ahmad ibn Fadlan, opisał duże części Rosji, Danii i krajów skandynawskich. Jako pierwszy dokładnie opisał światu i dokonał analizy życia tamtejszych ludzi oraz natury społeczeństwa.

Podróż Ahmada ibn Fadlana, którą odbył w 921 r., to jedna z najważniejszych podróży związanych z kulturową interakcją w Średniowieczu. Wyruszył on z Bagdadu – ówczesnej stolicy nauki i cywilizacji – i przemierzył wiele krajów, poznał wiele narodów i udokumentował swoje obserwacje i wydarzenia, jakich był świadkiem, w książce wydanej po raz pierwszy w 1923 r., której manuskrypt odnaleziony został w Rosji.

Jak napisał w swym dziele „Eaters of the Dead” Michael Crichton, amerykański pisarz i lekarz, powodem, dla którego praca Ibn Fadlana jest tak ważna jest fakt, iż muzułmanie w Bagdadzie byli bardzo przywiązani do swej religii, a jednocześnie otwarci na ludzi różniących się od nich pod względem wyglądu, zachowania i wiary. Byli oni najmniej zamkniętym społeczeństwem, co czyniło ich wiarygodnymi świadkami dla innych narodów.



Islam wzywa swych wyznawców do uczestnictwa w budowaniu społeczeństwa i rozwoju cywilizacji oraz do czynienia tego, co dobre. Chce, by muzułmanie komunikowali się z innymi, wykazując się jak najlepszą moralnością i zachowaniem, także w stosunku do ludzi innych kultur i religii. Mówi też, że izolowanie się od ludzi nie należy do islamu, wręcz było postrzegane przez Proroka Muhammada (pokój z nim) jako niewłaściwe. Mówił on, że wierzący, który obcuje z ludźmi i cierpliwie znosi krzywdy, jakie mu wyrządzają, jest dużo lepszy od tego, który się od ludzi izoluje (Ibn Madża: 4032).

Jeden Stwórca, Jedyny godzien czci

Islam

Islam podkreśla, że teoretyczna wiara nie wystarcza, by być prawdziwie wierzącym. Jeśli wierzy się w Jedyne Boga i Stwórcę, to nie należy czcić nikogo poza Nim.



Arabskie słowo Allah (Bóg Jedyny) w języku arabskim łączy trzy znaczenia:

- Ten, którego się czci i do którego ludzie kierują swoje modlitwy, któremu dedykują swój post i akty czci i do którego zwracają swe serca.
- Ten, który jest najwspanialszy pod względem Swego jestestwa, atrybutów i czci, do takiego stopnia, że umysły ludzkie nie są w stanie pojąć tej wspaniałości i wielkości.

- Ten, do którego z tęsknotą zwracają się serca i dusze, którego wspominają i któremu oddają cześć.

Koran jasno głosi, że Bóg jest Stworzycielem całego wszechświata. Cokolwiek dzieje się we wszechświecie, bez względu na to jak małe by było, dzieje się z woli Boga i jest On tego świadomy. Bez Jego wiedzy i woli żadna samica z jakiegokolwiek gatunku spośród wszystkich stworzeń nie zajdzie w ciążę ani nie urodzi. Żadna kropla deszczu nie spadnie i nie nastąpi w żadnej części wszechświata jakakolwiek zmiana, w dzień czy w nocy, jawnie czy skrycie, jak tylko za wiedzą Boga i z Jego łaski (Koran 41:47, 6:59).

Atrybuty Boga Wszechmogącego są najdoskonalsze i najpiękniejsze. Jest On Wszechmocny, Miłosierny. Jego miłosierdzie obejmuje wszystko. Jest Najwspanialszy, nie posiada żadnych niedoskonałości.

Niektórzy twierdzą, że Bóg stworzył niebiosa i Ziemię w sześć dni, a następnie odpoczął siódmego dnia. Koran odrzucił te twierdzenia, mówiąc jasno: „My stworzyliśmy niebiosa i ziemię, i to, co jest między nimi, w ciągu sześciu dni, i nie dotknęło Nas żadne zmęczenie” (50:38).

Stwierdzenie, że Bóg się zmęczył mogłoby być poczynione jedynie, jeśli przyrówna się Boga do Jego stworzeń. Bóg jednak jest Stwórcą, zaś wszystko inne jest Jego stworzeniem. Stwórca nie może być przyrównany do Swego stworzenia. Koran głosi: „Nic nie jest do Niego podobne” (42:11).

Bóg – niech Mu będzie wszelka chwała – jest Sprawiedliwym Sędzią, który nie czyni żadnej niesprawiedliwości, a to, co widzimy w tym życiu ukazuje nam Jego mądrość i litość. Dziecko może nie rozumieć niektórych działań swych rodziców. Podobnie my możemy nie rozumieć Bożej mądrości kryjącej się w niektórych wydarzeniach.

Islam głosi, że własne teorie i wierzenia nie są wystarczające, jeśli chodzi o wiarę w Boga. Skoro Bóg, Stwórca jest jeden, należy czcić tylko Jego. Żadnego aktu czci nie można dedykować nikomu innemu i do nikogo nie wolno kierować modlitw, jedynie do Boga Jedyne. Nie wolno zwracać się do Niego poprzez pośredników.



Oddawanie czci jedynie Bogu i nikomu poza Nim jest najważniejszą i całkowicie jasną kwestią w islamie. To samo ważne przesłanie głosili wszyscy prorocy wśród swoich narodów.

Bóg jest zbyt doskonały, by mieć pośredników pomiędzy Sobą a Swoim stworzeniem.

Nawet król czy prezydent na tym świecie nie wie, kto z ich ludzi jest słaby czy potrzebujący, jeśli jego asystenci go o tym nie poinformują. Tylko wtedy jest w stanie zrozumieć potrzeby swoich ludzi i podjąć jakieś działania. Za to Bóg Wszechmogący zna wszystko, co skryte i jawne. Jest Wszechmogącym Władcą wszystkiego, cały wszechświat Mu podlega. Wystarczy, że powie: „Bądź” i Jego wola się spełnia. Czemu więc mielibyśmy się zwracać do kogokolwiek innego?

Koran głosi, że poczucie pewności i spokoju serca oraz szczęście są kompletne tylko wtedy, gdy ktoś zwraca się do Boga ze swoimi potrzebami. Jest on Wielki i Wszechmocny, kocha Swoje sługi i jest im bliski. Jest zadowolony, gdy Jego słudzy zwracają się do Niego. Nagradza ich i obdarza ich Swoimi łaskami, kiedy tylko się do Niego zwracają (Koran 2:28, 27:62-63).

Jest to kwestia, która jest całkowicie jasna w islamie i to samo głosili wszyscy prorocy: czczyć należy jedynie Boga, nie dodając Mu partnerów (Koran 16:36). Nie wolno modlić się do jakiegokolwiek proroka, króla czy świętego, do nikogo, kto twierdzi, że jest pośrednikiem pomiędzy Bogiem a Jego sługami. Bóg jest bliski dla Swych sług, słucha ich prośb i odpowiada na ich modlitwy, gdy czczą jedynie Jego, nie dodając Mu partnerów.

Jak mielibyśmy nie zaznać szczęścia, gdy szczerze poddajemy się Bogu? Nie ma wówczas mowy o konflikcie czy wahaniu. Stwórca jest jeden i to Jego i tylko Jego należy czczyć, jedynie do Niego wznosić błagania.

Takie właśnie jest znaczenie najkrótszego rozdziału Koranu (112), zatytułowanego „Szczerść Wiary” (*Al-Ichlas*).





LAUNCHING
CURIOSITY
CLICK HERE



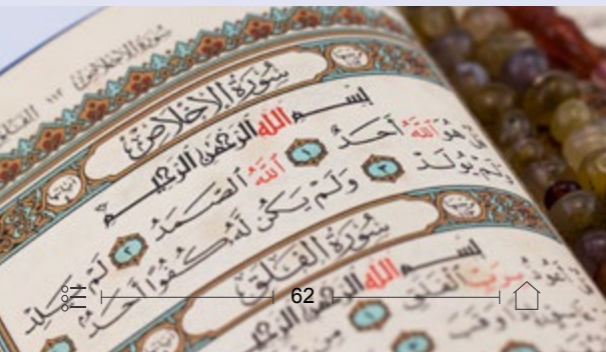
Koran zaznacza, że wszystko dzieje się za wiedzą i zgodą Boga. Nawet kropla deszczu ani liść z drzewa nie spadnie bez Jego zgody i wiedzy.



Surat Al-Ichlas — rozdział Koranu zatytułowany „Szczerość wiary”.

Mimo że tak krótki, jest to jeden z najważniejszych i najczęściej recytowanych rozdziałów Koranu. Bóg nakazał w nim Prorokowi Muhammadowi (pokój z nim), by jasno obwieścił jak należy odpowiadać na pytanie, „kim jest Bóg”.

- Bóg jest jeden, nie ma On partnerów w czci.
- Bóg jest jedynym, na którym można całkowicie polegać i do którego całe stworzenie zwracać się powinno ze swymi prośbami i potrzebami.
- Nie zrodził On nikogo i nie urodził się. Jest Pierwszym, przed Nim nie było nikogo i niczego, nie ma też potomstwa.
- Nikt nie jest do Niego podobny. Jest On Stwórcą i nie posiada takich samych ani podobnych cech jak Jego stworzenie.

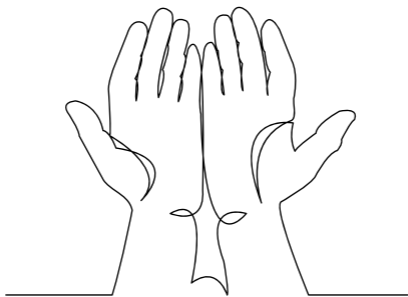


Prawa przyrody i prawo Boskie

Bóg stworzył cały wszechświat, w którym żyjemy, od najmniejszej komórki w naszym ciele, po nieskończone wielkie galaktyki, gdzie wszystko precyzyjnie ze sobą współgra. Życie i natura nieustannie nas zadziwia swą harmonią i doskonałością. Wszyscy naukowcy potwierdzą, że jakakolwiek zakłócenie w tym systemie, nawet najmniejsze, nieuchronnie doprowadziłoby do jego zniszczenia i dewastacji.

Muzułmanin wierzy, że Stwórca tego systemu zaprojektowanego z ogromną dokładnością jest Tym, który zna też najlepiej najwłaściwszy sposób życia dla człowieka. Religia, jaką przedstawił, jest jedynym systemem przynoszącym ludzkości dobro. Jest tym, co może uchronić człowieka od tyranii jednych przeciw drugim. Bóg mówi w Koranie, że Stworzyciel tego świata i ludzi jest Tym, który wie, co jest dla nich najlepsze: „Czyż nie będzie wiedział Ten, który stworzył? On jest Przenikliwy, Świadomy” (Koran 64:14).





W islamie nie ma kapłaństwa

Niektóre religie nadały szczególne przywileje religijne pewnym jednostkom i uczyniły wiarę i akty czci człowieka zależnymi od ich zadowolenia i aprobaty. Innymi słowy, są oni – według tych religii – pośrednikami pomiędzy Bogiem a ludźmi i twierdzą, że mogą wybaczać ludziom grzechy, a nawet, że mają wiedzę o tym, co skryte. Za przeciwstawienie się im można nawet zostać potępionym.

W islamie nie ma takiej funkcji jak „duchowny”. Islam uhonorował człowieka i nadał mu należny status. Nie ma żadnego „duchowego zwierzchnika” stojącego pomiędzy człowiekiem a Bogiem. Szczęście człowieka, jego wiara, akty czci czy skrucha nie zależą od jakiegokolwiek jednostki ani grupy, niezależnie od tego, jak byłaby ona pobożna i prawa.



Islam uhonorował człowieka i nadał mu należny status. Nie ma żadnego „duchowego zwierzchnika” stojącego pomiędzy człowiekiem a Bogiem. Szczęście człowieka, jego wiara, akty czci czy skrucha nie zależą od jakiegokolwiek jednostki ani grupy, niezależnie od tego, jak byłaby ona pobożna i prawa.

Islam oswobodził także ludzki umysł od zwierzchności komukolwiek głoszącemu, że ma monopol na wiedzę religijną. Islam czyni wiarę i zrozumienie Koranu dostępnymi dla każdego, jest to prawo, jak też i obowiązek dla każdego człowieka. Każdy muzułmanin jest zobowiązany czytać Koran, recytować go, rozumieć i rozmyślać nad jego znaczeniem, a także wcielać w życie jego nauki. (Koran 38:29)

Akty czci i wiara są sprawą pomiędzy człowiekiem a Bogiem. Żaden człowiek nie może być pośrednikiem pomiędzy nimi. Wszechmogący Bóg jest bliski Swym sługom, słyszy ich modlitwy i odpowiada na nie, a także widzi ich akty czci i nagradza ich za nie. Nikt nie ma prawa udzielać rozgrzeszenia. Jeśli ktoś popełnia grzech i szczerze prosi Boga o wybaczenie – On mu wybaczy.

Bóg jest bliski i odpowiada na prośby człowieka, zgodnie ze słowami Koranu: „A kiedy zapytają ciebie Moi słudzy o Mnie, to zaprawdę, Ja jestem bliski! Odpowiadam na wezwanie każdego wzywającego, kiedy Mnie wzywa; niech więc oni odpowiedzą na Moje wezwanie i niech we Mnie uwierzą! Być może, oni pójdą drogą prawości!” (2:186).





Koran jasno mówi, że Bóg jest bliski każdemu człowiekowi, który zwraca się do Niego.

Czy jest jakiś rytuał, jeśli chce się przyjąć islam?

Nie ma żadnych skomplikowanych rytuałów, aby przyjąć islam. Jeśli ktoś jest przekonany, że chce zostać muzułmaninem, nie musi udawać się w żadne szczególne miejsce, nie jest też wymagana obecność żadnej konkretnej osoby. Wystarczy, że osoba chcąca stać się muzułmaninem wypowie poświadczenie wiary (szahadę):

Aszhadu an la illaha illallah – „Zaświadczam, że nie ma boga poza Bogiem Jedynym” (tj. zaświadczam i jestem przekonany, że nikt nie jest godny czci, tylko Bóg Jedyny, niemający żadnego współtowarzysza);

ła aszhadu anna Muhammadan rasulullah – „i zaświadczam, że Muhammad jest Wysłannikiem Boga” (tj. zaświadczam, że Muhammad został posłany przez Boga do całej ludzkości, że będę służyć jego nakazów i unikać tego, czego zabronił; i że będę czcił Boga w taki sposób, jaki on opisał i zalecił).



**Kim tak naprawdę
są wysłannicy Boga?**



Bóg

Bóg stworzył ludzi, by Go czcili. Posłał do nich wysłanników, aby nauczali ich Jego prawa i przypominali im o Jego religii, naprawiali błędne wierzenia ludzi i poprawiali ich życie, oraz by stanowili dobry przykład dla innych, przestrzegali ich przed zbłądzeniem i wzywali do podążania właściwą drogą, tak, by nikt nie miał wymówki dla odrzucenia wiary. Co wiemy o tych wysłannikach?



Byli oni ludźmi

Koran w wielu wersetach poświadcza, że wszyscy wysłannicy byli ludźmi, których Bóg wyróżnił, dając im objawienie i przesłanie. Byli oni jak inni ludzie, jednak charakteryzowali się większą prawością i czystością. Bóg wybrał ich, by przekazywali innym Jego przesłanie i Jego religię, jak mówi Koran: „Powiedz: 'Ja jestem tylko człowiekiem śmiertelnym, podobnym do was. Zostało mi tylko objawione, że Bóg wasz jest Bogiem Jedynym'" (Koran 18:110).

Wszyscy prorocy byli ludźmi. Rodzili się, tak jak inni ludzie, i tak jak inni umierali, chorowali; nie różnili się od innych pod względem budowy ciała ani pod względem potrzeb.

Nie posiadali żadnych boskich cech, ponieważ cechy takie posiada tylko Bóg Jedyny. Jednak byli ludźmi, którzy otrzymali objawienie, czyli Bóg przemawiał do nich poprzez aniołów, albo w inny sposób.

Wcześniejsze narody powątpiewały w objawienie, jednak Bóg potępił to, wyjaśniając, iż jest to Jego sposób przekazywania ludzkości przewodnictwa i nauk (Koran 10:2).

Status Wyśłanników Boga

Bóg wybrał najlepszych z ludzi do głoszenia przesłania. Byli to ludzie bardzo prawi. Wyśłannicy opisani są jako prowadzeni drogą prostą, czyniący dobro, cnotliwi i wywyższeni ponad światy (Koran 6:84-87).

Jeśli któryś z wyśłanników popełniał błąd, Bóg tego nie aprobował. Napominał go, by ten się nawrócił i prosił o przebaczenie. Błędy popełniane przez wyśłanników były błędami z powodu nieostrożności, nie były celowym nieposłuszeństwem wobec Boga.

Koran opisuje proroków w sposób dokładny, ani ich nie wywyższając przesadnie, ani też nie umniejszając ich rangi.

Prorocy nie popełniali ciężkich grzechów, jednak byli jedynie ludźmi, nie bogami czy synami bożymi, nie mieli żadnych boskich cech.

Zostało to jasno ukazane w Koranie, w dialogu, jaki będzie miał miejsce w Dniu Sądu, gdzie Bóg ukaże, iż Jezus nigdy nie domagał się kultu, jakim otaczają go jego ludzie: „I oto powiedział Bóg: 'O Jezusie, synu Marii! Czy ty powiedziałaś ludziom: Bierzcie mnie i moją matkę za dwa bóstwa, poza Bogiem?' On powiedział: Chwała Tobie! Nie do mnie należy mówić to, do czego nie mam prawa. Jeślibym ja tak powiedział, Ty przecież wiedziałbyś o tym. Ty wiesz, co jest w mojej duszy, a ja nie wiem, co jest w Twojej. Zaprawdę, Ty dobrze znasz rzeczy ukryte! Ja im powiedziałem tylko to, co Ty mi nakazałaś powiedzieć: Cziczcie Boga, mojego Pana i waszego Pana! Ja byłem świadkiem ich, jak długo przebywałem wśród ludzi; a kiedyś mnie wezwał do Siebie, Tyś zostałeś ich pilnym stróżem, wszak jesteś świadkiem każdej rzeczy!'” (Koran 5:116, 117).



Koran w wielu wersetych poświadcza, że wszyscy wysłannicy byli ludźmi, których Bóg wyróżnił, dając im objawienie i przesłanie.



Pogląd islamu na temat wysłanników

Niektórzy ludzie sądzą, że Koran nie jest niczym innym, jak tylko zbiorem opowiadań o proroku Muhammadzie (pokój z nim) i informacji o nim. Dziwią się, gdy dowiadują się, że w dwudziestu pięciu miejscach w Koranie wspomniane jest imię Jezusa (pokój z nim), który jest uhonorowany i uwolniony od fałszywych oskarżeń; Koran wspomina również Mojżesza (pokój z nim) sto trzydzieści sześć razy, podczas gdy imię Muhammada (pokój z nim) pojawia się w Koranie tylko pięć razy.



Wielu wyznawców różnych religii uznaje tylko swoich proroków, do innych są wrogo nastawieni. Zaś osoba czytająca Koran zauważy, że w wielu miejscach podkreślone jest, iż nie jest muzułmaninem ten, kto nie wierzy we wszystkich proroków. Jeśli nie uwierzy w któregokolwiek z nich, albo poddaje w wątpliwość jego przesłanie lub też oskarża go o fałsz, wówczas odstępuje od islamu. Koran potwierdza, że Prorok Muhammad (pokój z nim) i wszyscy wierzący wierzą w to, co przyszło od Boga, zatem wierzą w Boga, aniołów i wszystkich proroków, nie robiąc pomiędzy nimi rozróżnienia (Koran 2:285).

Każdy czytający Koran zauważy też, że są w nim rozdziały nazwane od imion proroków, jak Abraham czy Józef, ale jest również rozdział nazwany imieniem Marii, matki Jezusa (pokój z nim).

Pozycja Jezusa (pokój z nim) w islamie



Isa

Isa (Jezus), pokój z nim, należy do najważniejszych postaci w historii ludzkości. Przyniósł ludziom ogromne dobro. Ludzie poróżnili się co do jego pozycji: jedni twierdzą, że jest on bogiem lub synem Boga, inni szyczą z niego i rzucają na niego fałszywe oskarżenia. A co na temat Jezusa (pokój z nim) mówi islam?



1 Jezus był jednym z największych wysłanników:

Koran mówi, że Jezus (pokój z nim) był jednym z największych i najbardziej uhonorowanych wysłanników Bożych, a jego matka, Maria, była prawdomówną, religijną, czystą i cnotliwą dziewicą. Jezus (pokój z nim) poczęty został w jej łonie bez udziału ojca, za sprawą woli Wszechmogącego Boga, który stworzył go w cudowny sposób, o czym mówi Koran: Jezus (pokój z nim) poczęty został bez udziału ojca, tak jak Adam (pokój z nim) stworzony został bez ojca i matki, wyłącznie z mocy Boga, który gdy powie „Bądź” – to Jego Wola się dzieje. „Zaprawdę, Jezus jest u Boga jak Adam: On (Bóg) stworzył go (Adama) z prochu, a następnie powiedział do niego: ‘Bądź!’ - i on powstał” (Koran 4:59).

2 Muzułmanie wierzą w cuda, jakich dokonywał Jezus:

Muzułmanie wierzą w cuda, jakich mógł dokonywać Jezus (pokój z nim), jak uzdrawianie trędowatych i ślepych, przywracanie zmarłym życia i informowanie ludzi o tym, co jedli i co trzymali w domach - wszystko to za zezwoleniem Boga Wszchemogącego. Bóg uczynił to dowodem prawdziwości misji proroczej Jezusa i jego przesłania.

3 Została mu objawiona Księga od Boga – Ewangelia:

Koran mówi, że Bóg objawił Jezusowi (pokój z nim) jedną ze Swych najważniejszych Ksiąg – Ewangelię, zawierającą wskazówki dla ludzi, światło i miłosierdzie, która jednak z biegiem czasu uległa licznym zniekształceniom i błędnym interpretacjom.



4 Był on człowiekiem, nie bogiem:

Islam głosi, że Jezus (pokój z nim) człowiekiem, wywodził się od Adama. Został wybrany przez Boga i posłany do synów Izraela. Miał możliwość czynienia cudów, lecz nie znaczyło to, że posiadał jakiegokolwiek boskie cechy. Bóg powiedział w Koranie, że Jezus (pokój z nim) jest sługą Bożym, który otrzymał możliwość dokonywania cudów będących znakami świadczącymi o prawdziwości jego misji. „On jest tylko sługą, którego obdarzyliśmy dobrocią i którego uczyniliśmy przykładem dla synów Izraela” (Koran 43:59).

5 Nie został ukrzyżowany, lecz zabrany do nieba:

Według islamu Jezus (pokój z nim) nie został ukrzyżowany ani zabity, lecz Bóg zabrał go do nieba. Kiedy wrogowie chcieli Jezusa (pokój z nim) zabić, Bóg upodobił kogoś innego do niego i to tę osobę ukrzyżowano, myśląc, że to Jezus (pokój z nim). On zaś został wzięty do nieba żywcem, o czym mówi Koran (4:157-158).



Drzewo Proroków

Było wielu proroków Boga, spośród których najbardziej znanymi są:

Adam:

ojciec wszystkich ludzi. Bóg stworzył go z prochu i nakazał aniołom oddać mu pokłon. Przed zesłaniem na ziemię, Adam przebywał w Raju.

Noe:

nawoływał swych ludzi do wiary w Boga, jednak oni nie uwierzyli w Niego i zostali zgładzeni podczas powodzi. Noe przeżył, chroniąc się bezpiecznie w arce wraz z tymi, którzy uwierzyli.



Abraham:

ojciec proroków i jeden z największych proroków wzywających ludzi do czczenia wyłącznie Boga. Zbudował Kabę w Mekce, w której kierunku zwracają się podczas modlitwy wszyscy muzułmanie.

Izmael:

syn Abrahama, pokój z nim; pomagał swemu ojcu w budowie Kaby.

Izaak:

syn Abrahama, pokój z nim; urodził się wkrótce po tym, jak jego ojca, Abrahama (pokój z nim), odwiedzili aniołowie, obwieszczając mu misję proroczą.



Jakub:

syn Izaaka, pokój z nim; zwany był także Izraelem. Od niego pochodzą plemiona Izraelitów.

Józef:

syn Jakuba, pokój z nim. Został doświadczony wieloma próbami, lecz na koniec zyskał władzę w Egipcie.

Mojżesz:

jeden z największych wysłanników posłanych przez Boga do dzieci Izraela. Bóg objawił mu Torę i wsparł go cudami. Faraon, władca Egiptu, nie uwierzył w jego misję proroczą, więc Bóg zatopił go w morzu, ocalając Mojżesza i tych, którzy byli z nim.



Dawid:

prorok, którego Bóg uczynił królem wśród jego narodu.

Salomon:

syn Dawida (pokój z nim); prorok, którego Bóg uczynił wielkim królem i dał mu dar rozumienia mowy wielu stworzeń.

Zachariasz:

jeden z proroków spośród Izraelitów. Był on opiekunem Marii, matki Jezusa (pokój z nim); był odpowiedzialny za jej edukację i wychowanie. Gdy był w podeszłym wieku, pomimo bezpłodności jego żony Bóg obdarzył go synem – Janem.



Jezus:

jeden z największych wysłanników. Bóg stworzył go w łonie jego matki bez udziału ojca i posłał go do Izraelitów. Objawił mu Ewangelię i wsparł wieloma rodzajami cudów.

Muhammad:

pieczęć proroków, wysłany przez Boga do całej ludzkości i zapowiadany przez wcześniejszych proroków. Został mu objawiony Koran, który nie został zafałszowany przez kolejne pokolenia.



**Kim jest
prorok
islamu?**

Muhammad

'Muhammad' to imię Proroka islamu. Jest to obecnie jedno z najpopularniejszych imion na świecie, a oznacza ono po prostu 'tego, którego ludzie podziwiają i chwalą za zasady moralne i dobre czyny'. Kim zatem jest Muhammad?

Imię wysłannika, który przyniósł przesłanie islamu:

Muhammad, syn Abdullaha, syna Abdul-Muttaliba z klanu Banu Haszim należącego do plemienia Kurajszytów (570-632 r. n.e.).

Wszyscy muzułmanie wierzą, że:

Był to wysłannik Boga dla całej ludzkości.

Bóg posłał Muhammada (pokój z nim) do wszystkich ludzi i zobowiązał wszystkich, by byli mu posłuszni. Koran mówi o tym w wersecie: „Powiedz: O ludzie! Ja jestem Posłańcem Boga do was wszystkich” (7:158).

Został mu objawiony Koran.

Bóg objawił Muhammadowi (pokój z nim) Swą ostatnią i najwspanialszą Księgę - Koran, który nie został w żaden sposób zafałszowany przez kolejne pokolenia.

Był ostatnim z wysłanników:

Bóg wysłał Muhammada (pokój z nim) jako pieczęć proroków, po nim nie będzie już żadnego proroka, co przekazane zostało w Koranie: „(Muhammad) jest posłańcem Boga i pieczęcią proroków” (33:40).



Szybka podróż przez życie Proroka islamu – Muhammada (pokój z nim):

1. Narodziny.

Muhammad (pokój z nim) urodził się w Mekce, na zachodzie Półwyspu Arabskiego, w roku 570 n.e. Jego ojciec zmarł jeszcze przed jego narodzinami, a matkę stracił we wczesnym dzieciństwie. Przeszedł wówczas pod opiekę swego dziadka, Abdul-Muttaliba, po śmierci którego opiekę nad Muhammadem przejął jego wuj, Abu Talib, u którego dorastał.

2. Jego życie i dorastanie.

Muhammad (pokój z nim) przez czterdzieści lat poprzedzających otrzymanie objawienia (lata 570-609 n.e.) żył wśród swego plemienia – Kurajczytów. Był przykładem dobrych manier i prawości. Nazywany był przez swój lud *As-Sadiq al-Amin* (Prawdomówny, Godny Zaufania). Początkowo pracował jako pasterz, a później został handlarzem.

Prorok (pokój z nim) przed nadejściem islamu był hanifem, czyli czcił Boga w taki sposób jak Abraham, odrzucając bałwochwalstwo i praktyki pogańskie. Był analfabetą, nie potrafił czytać ani pisać.

3. Jego misja.

Kiedy Prorok (pokój z nim) skończył czterdzieści lat, podczas pobytu w jaskini Hira w Górze Nur (górze w pobliżu Mekki), gdzie medytował i czcił Boga, otrzymał Boskie objawienie i zaczął być mu zsyłany Święty Koran. Pierwsze ze Słów Boga, jakie zostały mu zesłane, były nakazem brzmiącym: „Iqra (czytaj, recytuj)! W imię twego Pana, który stworzył!” (Koran 96:1). Było to obwieszczenie misji proroczej Muhammada (pokój z nim), rozpoczynającej nową erę nauki, recytacji, światła i przewodnictwa dla ludzkości. Odtąd Koran był mu objawiany przez kolejne dwadzieścia trzy lata.



4. Początek głoszenia.

Przez trzy lata Prorok (pokój z nim) nawoływał do religii Boga skrycie, następnie zaczął głosić islam w Mekce jawnie przez kolejne dziesięć lat. W większości jego zwolennikami byli słabi i biedni, podobnie jak w przypadku wszystkich wcześniejszych proroków. Wysłannik Boga i inni wierni doznawali różnego rodzaju opresji i niesprawiedliwości ze strony Kurajszytów. Prorok (pokój z nim) przedstawiał islam także innym plemionom przybywającym do Meki na pielgrzymkę. W większości nawracającymi się byli ludzie z Medyny. Dlatego wkrótce potem muzułmanie z Mekki stopniowo zaczęli emigrować do Medyny.

5. Emigracja.

W wieku lat pięćdziesięciu trzech, Prorok, pokój z nim, wyemigrował do Medyny, wówczas zwanej Jatribem. Miało to miejsce w roku 622 n.e. i nastąpiło po tym, jak Kurajszycki sprzeciwiający się jego misji uknuli spisek, by go zabić. W Medynie spędził kolejne dziesięć lat, nawołując ludzi do islamu i nakazując modlitwę, jałmużnę (zakość), dobre maniery, a także przestrzeganie pozostałych obowiązków religijnych.



6. Szerzenie islamu.

Po emigracji do Medyny, w latach 622-632 n.e. Wysłannik Boga (pokój z nim) dał podwaliny islamskiej cywilizacji i określił wszelkie aspekty życia społeczności muzułmańskiej. Wytępił fanatyzm plemienny, szerzył wiedzę, oraz ustanowił zasady sprawiedliwości, uczciwości, braterstwa i współpracy. Niektóre plemiona pogańskie starały się wytępić islam, co doprowadziło do wielu walk, jednak Bóg wspierał Swojego Wysłannika i sprawił, że islam zwyciężył. Wtedy ludzie z Mekki oraz z większości miast i plemion Półwyspu Arabskiego zaczęli tłumnie z przekonaniem przyjmować tę wspaniałą religię.



7. Śmierć.

W miesiącu safar jedenaście lat po emigracji, po rozpowszechnieniu przestania islamu, gdy Bóg dopełnił Swą łaskę wobec ludzi, udoskonalając ich religię, Prorok (pokój z nim) zachorował, co doprowadziło do jego śmierci. Nastąpiła ona w poniedziałek w miesiącu rabi' al-ałłal w jedenastym roku po emigracji (8 czerwca 632 r. n.e.). Prorok (pokój z nim) zmarł w wieku sześćdziesięciu trzech lat i został pochowany w mieszkaniu swej żony, Aiszy, tuż obok Meczetu Proroka (w Medynie).





**Prorok
Muhammad
w oczach
bezsronnych
ludzi**

Każdy

Każdy bezstronny człowiek, bez względu na swą kulturę, studiując historię Proroka Muhammada (pokój z nim) jest pełen podziwu dla jego osobowości. Widzimy naukowców, filozofów i pisarzy ze Wschodu i Zachodu, wyrażających to w swych książkach i esejach. Oto kilka przykładów:



Mahatma Gandhi

powiedział: „Chciałem jak najlepiej poznać życie człowieka, który bez wątpienia podbił serca milionów osób (...) Jestem coraz bardziej przekonany, że to nie miecz zapewnił islamowi jego pozycję w tamtych czasach,

ale niezmienna prostota, skromność Proroka i bezwarunkowe dotrzymywanie przez niego zobowiązań, a także jego całkowite oddanie wobec przyjaciół i wyznawców; jego nieustrasżoność, odwaga, bezgraniczne zaufanie Bogu i wiara w swoją misję. To te cechy uTORowały im drogę i pomagały pokonywać przeszkody, nie miecz. Kiedy skończyłem czytać drugi tom biografii Proroka, żałowałem, że nie ma już więcej do przeczytania na temat życia tego wielkiego człowieka”. Z „Prac Zebranych”, tom 25 str. 127.



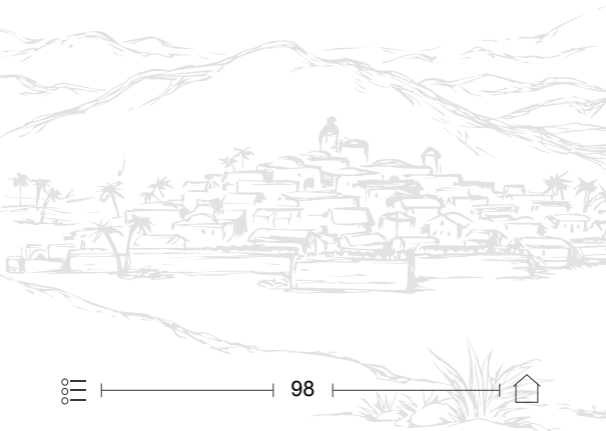
„Chciałem jak najlepiej poznać życie człowieka, który bez wątpienia podbił serca milionów osób (...) Jestem coraz bardziej przekonany, że to nie miecz zapewnił islamowi jego pozycję w tamtych czasach, ale niezmienna prostota, skromność Proroka i bezwarunkowe dotrzymywanie przez niego zobowiązań, a także jego całkowite oddanie wobec przyjaciół i wyznawców”.



W swej słynnej książce – „Ranking stu najbardziej wpływowych ludzi w historii”, **Michael H. Hart** rozpoczął swą setkę od Muhammada (pokój z nim). Umotywował

to następująco: „Wybór Muhammada jako pierwszego z najbardziej wpływowych ludzi w historii może zdziwić niektórych czytelników, jednak był on jedynym człowiekiem w całej historii, który odniósł całkowity sukces zarówno w sferze religijnej, jak i świeckiej”.

„100: Ranking najbardziej wpływowych osób w historii”, str. 3.





Słynny francuski poeta, **Alphonse de Lamartine**, napisał w swej książce zatytułowanej „Historia Turcji”: „Jeśli wielkość celu, skromność środków i ogrom wyników są trzema

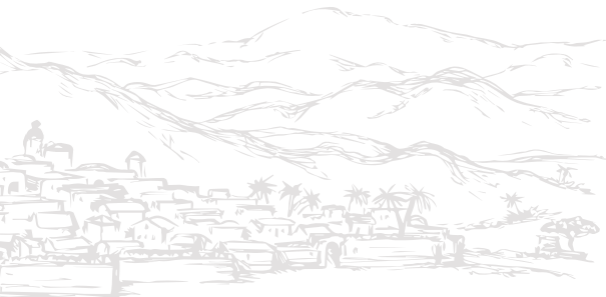
kryteriami ludzkiego geniuszu, to kto odważyłby się porównać jakiegokolwiek wielkiego człowieka we współczesnej historii z Muhammadem?” („Histoire de la Turquie”, tom 1, str. 111).





Indyjski filozof, Koneru **Ramakrishna Roa**, napisał: „Okoliczności się zmieniały, ale prorok Boga nie. W zwycięstwie czy w porażce, w mocy czy w nieszczęściu, w dostatku czy w biedzie,

był tym samym człowiekiem, ukazywał ten sam charakter. Tak jak wszelkie drogi i prawa Boże, tak i Prorocy Boga są niezmienni” (z jego książki zatytułowanej „Muhammad, prorok islamu”, str. 24).





Jeden z największych poetów niemieckich, Johann Wolfgang von **Goethe**, w liście do swej ukochanej wyraził podziw dla islamu i Muhammada (nawet mając siedemdziesiąt lat Goethe nadal wielce

podziwiał islam). Tak powiedziała Katharina Mommsen w swej książce na temat Goethego, „Goethe und die arabische Welt”, str. 177.

Profesor **Stobart** w swej książce „Islam i jego założyciel” powiedział: „Nikt nie może nie dostrzec w tym człowieku elementów mocy i ludzkiej wspaniałości (...) Oceniając przez pryzmat niewielkich środków, jakimi dysponował, oraz zakresu i trwałości osiągniętych efektów, żadne imię w historii świata nie świeci bardziej zwodniczym blaskiem aniżeli proroka Mekki” („Islam and Its Founder”, str. 227-228).





W swej książce, „Historia Imperium Saraceńskiego”, **Simon Oakley** napisał: „To nie propagacja, lecz trwałość jego religii jest tym, co zasługuje na nasz podziw, tak samo czyste i doskonałe wrażenie jak to, które wygrawerował w Mekce i Medynie jest wciąż zachowane po dwunastu wiekach rewolucji ze strony indyjskich, afrykańskich i tureckich prozelitów Koranu” (z jego książki, „History of the Saracen Empire”, str. 54).



„To nie propagacja, lecz trwałość jego religii jest tym, co zasługuje na nasz podziw, tak samo czyste i doskonałe wrażenie jak to, które wygrawerował w Mekce i Medynie jest wciąż zachowane po dwunastu wiekach rewolucji ze strony indyjskich, afrykańskich i tureckich prozelitów Koranu”



Will Durant napisał w swym dziele, „Historia Cywilizacji”: „Jeśli osądzamy wielkość po tym, jaki ma się wpływ na ludzi, powiemy: Muhammad był największym z wielkich w historii. Wziął na siebie



podniesienie poziomu duchowego i moralnego ludzi żyjących barbarzyńsko na upalnej i pozbawionej wody pustyni. Zdołał osiągnąć ten cel lepiej niż jakikolwiek inny reformator w historii. Rzadko się zdarza, by ktoś w pełni zrealizował wszystko, o czym marzył (...). Kiedy rozpoczynał swą misję, kraje arabskie były jałową pustynią zamieszkiwaną przez plemiona bałwochwalców, które w chwili jego śmierci tworzyły zjednoczony, spójny naród. Okiełznał fanatyzm i przesady; nad judaizmem, chrześcijaństwem i narodowym wyznaniem zbudował łatwą, jasną i silną religię, będącą źródłem moralności, uczciwości, odwagi oraz dumy narodowej. Zdołał jednym pokoleniem zwyciężyć w stu bitwach, w ciągu jednego wieku ustanowił wielki naród, który do dziś pozostaje potęgą na połowie świata.”

„Historia Cywilizacji: Epoka Wiary”, tom 4, str. 174.



Jeden z największych wrogów Muhammada przyjąciu islamu opowiedział nam wspaniałą historię, że gdy Herakliusz, wielki przywódca rzymski, w 628 r. dostał list od Proroka Muhammada (pokój z nim) zapraszający go do islamu, kazał przyprowadzić do siebie jednego z Arabów, by dowiedzieć się czegoś na temat nadawcy listu. Abu Sufjan (jeden z bardziej wpływowych Kurajszytów i największy wróg Proroka w tamtych czasach) podróżował właśnie w interesach do Syrii. Zawołano go i kilka innych osób do pałacu, po czym Herakliusz, poprzez tłumacza, przepytował go w obecności jego towarzyszy, którzy mieli go poprawić gdyby kłamał, dzięki czemu Herakliusz dowiedział się prawdy na temat Proroka (pokój z nim). Kiedy usłyszał odpowiedzi Abu Sufjana, odrzekł:

„Spytałem cię o jego pochodzenie. Odpowiedziałeś, że pochodził z bardzo szlacheckiej rodziny. Doprawdy, wszyscy prorocy pochodzili ze szlacheckich rodzin. Spytałem cię, czy ktoś jeszcze spośród was twierdził coś podobnego, odpowiedziałeś, że nie. Gdybyś potwierdził, pomyślałbym, że człowiek ten naśladuje swego poprzednika.

Następnie spytałem cię, czy kiedykolwiek oskarżono go o kłamstwo zanim zaczął głosić to, co głosi. Odpowiedziałeś, że nie. Stwierdziłem więc, że skoro ktoś nie kłamie co do ludzi, tym bardziej nie będzie kłamać w sprawie Boga.

Spytałem, czy podąża za nim szlachta, czy ludzie słabi. Odrzekłeś, że ludzie słabi. Doprawdy, tacy właśnie podążali za wszystkimi posłańcami Boga. Spytałem cię też, czy liczba jego zwolenników wzrasta, czy maleje. Powiedziałeś, że wzrasta. Doprawdy, tak jest z prawdziwą wiarą, aż dopełni się pod każdym względem.

Następnie spytałem cię o to, czy jest ktoś, kto po przyjęciu jego religii znienawidził ją i opuścił. Zaprzeczyłeś. To jest znak prawdziwej wiary, kiedy jej słodycz wypełnia serce ludzkie.

Zapytałem, czy kiedykolwiek zdradził on – zaprzeczyłeś; zaprawdę, wysłannicy Boży nie zdradzają.

I zapytałem cię, co wam nakazał. Odpowiedziałeś, że nakazał wam czcić Jedyne Boga, nie dodając Mu żadnych partnerów, i zabronił oddawania czci bożkom. Nakazał wam modlitwę, oraz byście byli prawdomówni i cnotliwi.

Jeśli to, co powiedziałaś jest prawdą, wkrótce zajmie on to miejsce pod moimi stopami. Wiedziałem, że ma on nadejść, ale nie spodziewałem się, że będzie spośród was. Gdybym wiedział, że mogę się do niego dostać, wyruszyłbym na spotkanie z nim; a gdybym był z nim, obmyłbym mu stopy” (Al-Buchari: 7).



Opisy Proroka Muhammada i jego charakteru



Prorok

Prorok Muhammad (pokój z nim) jest przykładem człowieka o najwyższej moralności, co poświadczali wszyscy sprawiedliwi ludzie, nawet jego wrogowie. W pełni zasłużył więc na opis, jaki przedstawia Święty Koran, iż miał on wspaniały charakter.



Kiedy zapytano jego żonę, Aiszę, o charakter Wysłannika Boga, opisała go ona w najlepszy sposób: „Jego charakterem był Koran”. Znaczy to, że wcielał on w życie nauki Koranu i zasady moralne w nim zawarte.

A oto kilka przykładów opisujących charakter Proroka:

Skromność

Gdy Towarzysze widzieli nadchodzącego Proroka (pokój z nim), zwykli wstawiać na znak szacunku do niego, ale on ich powstrzymywał. Nie wstawiali więc oni na jego widok wyłącznie dlatego, że wiedzieli, iż bardzo tego nie lubi (Ahmad: 12345).

- Jeden z najbardziej wpływowych ludzi w plemieniu, 'Adij ibn Hatim, przed przyjęciem islamu odwiedził Muhammada (pokój z nim), by dowiedzieć się więcej na temat jego przesłania. Powiedział później: „Kiedy (Prorok) szedł ze mną do swojego domu, spotkała go słaba, stara kobieta. Razem z nią był mały chłopiec, (albo dwóch małych chłopców)” – tu wspominał jak blisko Proroka się oni znajdowali. „Zdałem sobie wtedy sprawę, że nie był on jak władcy Persji czy Rzymu” (Ahmad: 19381). W istocie, skromność jest cechą wspólną wszystkich proroków.



Prorok islamu sam naprawiał swoje rzeczy, dzielił obowiązki domowe ze swoimi żonami i pomagał im.

- Zwykł on siadać ze swymi Towarzyszami jak jeden z nich, nie wyróżniając się, do tego stopnia, że gdy przybywał ktoś obcy, nie był w stanie rozpoznać go wśród nich i pytał: „Który to Muhammad” (Al-Buchari: 63).
- Niektórzy z jego Towarzyszy potwierdzali, że choć zawsze był zajęty, nigdy nie odmówił pomocy ludziom, nie ważne, czy ich sprawy były poważne, czy błahe. Nawet niewolnica w Medynie mogłaby go wziąć za rękę i zaprowadzić gdzieś, by jej pomógł (Al-Buchari: 5724).
- Jeden z jego najbliższych Towarzyszy, Umar ibn al-Chattab, przekazał, że odwiedził raz Muhammada (pokój z nim) odpoczywającego na macie (wykonanej z liści palmowych). Zobaczył odciski przez matę ślady na ciele Proroka i zapłakał, a ten spytał go o powód. Umar odrzekł: „O Wysłanniku Boga. Władcy Persji i Bizancjum opływają w luksusie, a ty, będąc Wysłannikiem Boga, żyjesz w takich warunkach”. Prorok (pokój z nim) odpowiedział: „Czyż nie cieszy cię to, że oni mogą mieć komfort w tym życiu, za to my będziemy go mieć w życiu przyszłym?” (Al-Buchari: 3503).

- Samodzielnie naprawiał on własne rzeczy i służył rodzinie, dbał o sprawy domowe. Kiedy spytano jego żonę, Aiszę, o to, jaki był w domu, odpowiedziała: „Odpowiadał na potrzeby swojej rodziny” (Al-Buchari: 644). Powiedziała też: „Robił to, co wy: naprawiał swe buty i łątał swoje odzienie” (Ahmad: 24749).
- Prorok (pokój z nim) powiedział: „Nie wejdzie do raju ten, w którym sercu jest pycha choćby wielkości ziarnka gorczycy” (Muslim: 91).

Miłosierdzie

Prorok (pokój z nim) mówił: „Miłosierny (Bóg) okazuje miłosierdzie temu, kto okazuje je innym. Okazujcie miłosierdzie tym na ziemi, a Ten w niebie okaże je wam” (Abu Da'ud: 4941).

Miłosierdzie Proroka przejawiało się w wielu aspektach, między innymi:

Miłosierdzie wobec dzieci.

- Modlitwa jest filarem islamu, najważniejszym obowiązkiem muzułmańskim. Nie wolno podczas niej rozmawiać ani wykonywać wielu niepotrzebnych ruchów. Mimo to kiedyś Prorok (pokój z nim) odprawiał modlitwę, trzymając na rękach swą wnuczkę, Umamę, córkę Zajnab. Kiedy wykonywał pokłon, kładł ją na podłozie, a kiedy wstawał, podnosił ją (Al-Buchari: 494).
- Kiedy Prorok (pokój z nim) odprawiał modlitwę zbiorową i usłyszał płacz dziecka, skracał modlitwę. Powiedział: „Kiedy rozpocznę modlitwę, zamierzam uczynić ją długą; jeśli jednak słyszę płacz dziecka, skracam ją, ponieważ nie chcę, by jego matka się męczyła” (Al-Buchari: 675).

Miłosierdzie wobec kobiet.

- Bóg uczynił dbanie o córki i życzliwość wobec nich obowiązkiem muzułmańskim. Prorok (pokój z nim) powiedział: „Jeśli ktoś ma córkę lub kilka i będzie wobec nich uprzejmy, dobrze je wychowa, będą one dla niego tarczą chroniącą go od Ognia” (Al-Buchari: 5649).

- Podkreślił też prawa żon i nakazał, aby dobrze o nie dbać. Nakazał muzułmanom, by wzajemnie się do tego zachęcali, mówiąc: „Traktujcie kobiety dobrze” (Al-Buchari: 4890).
- Prorok (pokój z nim) dał najlepszy przykład jak traktować kobiety ze swej rodziny. Pewnego razu przykucnął obok wielbłąda i podstawił swoje kolano, aby jego żona, Safija, mogła oprzeć na nim stopę i łatwiej wsiąść na wielbłąda (Al-Buchari: 4998).
- Kiedy zaś jego córka, Fatima, przychodziła do niego w odwiedziny, Prorok (pokój z nim) witał ją, całował oraz sadzał ją w miejscu, w którym sam siedział (Abu Da'ud: 5217).

Miłosierdzie wobec słabych.

- Prorok (pokój z nim) nakłaniał muzułmanów do dbania o sieroty. Powiedział: „Ja i ten, który dba o sierotę będziemy tak w raju” – wskazując niemal złączone palce środkowy i wskazujący (Al-Buchari: 4998).
- Prorok (pokój z nim) przyrównuje osobę opiekującą się wdową lub biedakiem do żołnierza walczącego w sprawie Boga, albo do tego, kto pości we dnie, a nocę spędza na modlitwie (Al-Buchari: 5661).

- Powiedział też, że życzliwość wobec słabych i dbanie o ich prawa jest przyczyną dobrobytu i zwycięstwa nad wrogami: „Pomóżcie mi znaleźć słabych, gdyż to dzięki nim macie zwycięstwo oraz zaopatrzenie” (Abu Da’ud: 2594).



Postrzegał on uprzejmość wobec słabych członków społeczeństwa i szanowanie ich praw jako sposób na osiągnięcie zwycięstwa nad wrogami.

Sprawiedliwość

- Prorok (pokój z nim) zawsze był sprawiedliwy i rozsądzał na podstawie praw Boga, nawet jeśli byłoby to przeciwko członkom jego najbliższej rodziny, zgodnie z nakazem zawartym w Koranie: „O wy, którzy wierzycie! Trzymajcie się stale sprawiedliwości – zaświadczać to przed Bogiem – również względem was samych albo względem waszych rodziców i krewnych” (Koran 4:135).
- Kiedy przyszli do Proroka (pokój z nim) niektórzy z jego Towarzyszy, by wstawić się za szlachcianką, która dopuściła się kradzieży, by oszczędzić jej kary, powiedział: „Na Tego, w którego rękę jest dusza Muhammada; nawet gdyby Fatima, córka Muhammada, dopuściła się kradzieży, obciąłbym jej rękę” (Al-Buchari: 4053).
- Kiedy ogłosił zakaz lichwy, zaczął jej znoszenie od osób najbliższych, w pierwszej kolejności od swego wuja, 'Abd al-Muttaliba. Powiedział: „Pierwszą lichwą, jaką anuluję, jest ta 'Abbasa ibn 'Abd al-Muttaliba. Zostaje ona całkowicie zniesiona” (Muslim: 1218).

- Prorok (pokój z nim) uważał, że miarą stopnia rozwoju cywilizacji i rozwoju narodu jest to, czy słabe jednostki mogą się upominać o swe prawa bez obaw. Powiedział: „Nie będzie oczyszczony naród, w którym słabi muszą walczyć o swoje prawa” (Ibn Madża: 2426).

Łaskawość i szczodrość

- Pewnego razu przybył do Proroka (pokój z nim) człowiek i poprosił o pieniądze. Ten polecił, by mężczyzna kupił cokolwiek chciał na jego konto. Towarzysz Proroka, Umar, rzekł do niego: „Bóg nie nałożył na ciebie obowiązku robienia tego, co jest ponad twoje możliwości”. Ten komentarz nie spodobał się Prorokowi. Wówczas mężczyzna, który zwrócił się do niego z prośbą powiedział: „Rozdawaj jałmużnę bez obawy o ubóstwo, gdyż Pan Tronu nie umniejszy twojego majątku”. Prorok (pokój z nim) uśmiechnął się, a jego twarz wyrażała zadowolenie (Al Ahadit Al Muchtara: 88).
- Innego razu Prorokowi (pokój z nim) przyniesiono osiemdziesiąt tysięcy dirhamów. Ułożył je na macie i rozdawał jako darowiznę, nie odmawiając nikomu, kto przyszedł po pieniądze, aż cała kwota została rozdana (Al-Hakim: 5423).

Cierpliwość i pobłażliwość

- Pewnego razu Prorok (pokój z nim) udał się do Taif (górzystego miasta oddalonego około 90 km od Mekki), by wezwać ludzi do przyjęcia islamu. Spotkał się jednak z wrogością. Gdy wracał stamtąd, kierując się w stronę Mekki, gdzie jego ludzie również źle go traktowali, Bóg posłał do niego anioła, który zaproponował, że ludzie z Taif mogą zostać ukarani za swe postępowanie. On jednak odrzekł: „Nie. Mam nadzieję, że wśród ich potomstwa – jak Bóg da – będą ludzie, którzy będą czcili jedynie Boga, nie dodając Mu partnerów” (Al-Buchari: 3059).
- Ludzie z Mekki wygonili Proroka (pokój z nim) z jego własnego miasta oraz krzywdzili go słownie i fizycznie, nawet mieczem. Kiedy Bóg zapewnił mu zwycięstwo nad nimi i Mekką, on spytał ich: „Jak sądzicie, co wam teraz zrobić?” Oni odrzekli: „Zrobisz to, co dobre. Jesteś naszym szlachetnym bratem i synem naszego szlachetnego brata”.



Źródła islamskie głoszą, że Prorok (pokój z nim) nigdy nie posiadał żadnego majątku.



- Prorok (pokój z nim) powiedział wtedy: „Powiem to, co powiedział mój brat Józef, syn proroka Jakuba, kiedy wybaczył swym braciom, którzy wrzucili go do studni gdy był dzieckiem: 'Niech żadna nagana nie spadnie dziś na was! Niech Bóg wam przebaczy! On jest Najmiłosierniejszy z tych, którzy czynią miłosierdzie'" (Koran 12:92). Dodał też: „Idźcie, jesteście wolni" (Al-Bajhaqi: 18275).

Ascetyzm

- Prorok (pokój z nim) wcielał w swe życie nakaz Boga: „I nie wyężdżaj swoich oczu na to, co daliśmy w używanie niektórym spośród nich - kwiat życia na tym świecie - by doświadczyć ich. Zaopatrzenie twego Pana jest lepsze i dłużej trwające" (Koran: 20:131).
- Jego bliski Towarzysz, Umar (który później został drugim kalifem) odwiedził raz Proroka (pokój z nim) i zastał go

odpoczywającego na macie palmowej bez żadnego materaca. Mata odcisnęła ślady na boku Proroka. Umar rzekł: „Podniosłem oczy, rozglądając się po jego domu i nie zobaczyłem tam niczego wartego obejrzenia. Powiedziałem: 'Poproś Boga, by dał twej społeczności więcej dóbr. Persowie i Rzymianie dostali mnóstwo, a oni nie czczą Boga'. On odrzekł: „Czy macz jakieś wątpliwości, synu al-Chattaba? Oni dostali komfort wcześniej, w tym życiu” (Al-Buchari: 2336).

- Prorok (pokój z nim) powiedział: „Dlaczego mam dbać o to życie? Jestem tu tylko jak wędrowiec, który zatrzymał się na chwilę pod drzewem, po czym je opuścił, by kontynuować swą podróż” (At-Tirmidi: 2377).



Prorok (pokój z nim) porównał się w tym życiu do podróżującego, który odpoczął w cieniu drzewa, lecz wkrótce wstał i je opuścił. .

- Czasem przez miesiąc, a nawet dwa czy trzy, w jego domu nie był rozpalany ogień, by cokolwiek ugotować. Jego rodzina żyła o wodzie i daktylach (Al-Buchari: 2428). Mógł być cały dzień w pośpiechu, nie mając nawet gorszej jakości daktyli do jedzenia (Muslim: 2977).
- Do końca swego życia nie miał wystarczająco chleba pszennego, by go jeść przez trzy kolejne dni. Najczęściej jadał chleb jęczmienny (Muslim: 2976).

Lojalność

- Dotrzymanie obietnic należy do najlepszych zasad moralnych, szczególnie, jeśli jest to jedynie oddanie przysługi, bez obustronnych zobowiązań. Tak właśnie czynił Prorok (pokój z nim). Zawsze na dobroć odpowiadał jeszcze lepszą dobrocią, nie mając takiego obowiązku. Gdyby miał jakieś zobowiązanie, jego odpowiedź byłaby jeszcze lepsza.
- Kiedy Herakliusz, władca rzymski pytał kurajczyckich politeistów o Proroka (pokój z nim), jednym z pytań było, czy oszukuje on. Kiedy zaprzeczono, Herakliusz powiedział: „To jest cecha proroków: nigdy nie oszukują” (Al-Buchari: 7).

- Wspominał często swą pierwszą żonę, Chadidżę, podkreślając wielką wagę tego, co zrobiła. Nadal okazywał wielką życzliwość jej przyjaciółom i krewnym.
- Aisza, nie znająca osobiście Chadidży, która zmarła trzy lata przed ślubem Aiszy z Muammadem (pokój z nim), powiedziała: „Prorok często wspominał Chadidżę. Zarzynał też owcę, porcjował ją i wysyłał do jej przyjaciół. Gdy powiedziałam, „jak gdyby nigdy nie było żadnej innej kobiety niż Chadidża!”, on odrzekł: „Była ona taka i taka”, podkreślając jej dobre cechy” (Al-Buchari: 3607).
- Kiedy do Medyny przybyli abisyńscy delegaci wysłani przez Negusa, który otoczył muzułmanów opieką w początkowych latach islamu, Prorok (pokój z nim) osobiście służył tym delegatom. Jego Towarzysze mówili, że nie powinien on się trudzić, byli gotowi zrobić wszystko, co konieczne. On jednak stwierdził: „Ci ludzie dobrze traktowali naszych ludzi i chcę im się odwdzięczyć” (Al-Bajhaqi: 8704).

Prorok (pokój z nim) był najlepszym przykładem dobrych manier i zasad moralnych we wszystkich aspektach życia. Wypełnił tym polecenie Boga i kontynuował praktyki wcześniejszych proroków.

Meczet Proroka wybudowany w Medynie, świętym mieście, drugim z najważniejszych miejsc zaraz po Mekce. Prorok Muhammad (pokój z nim) wyemigrował do Medyny i wybudował w niej meczet, później został tam pochowany. Meczet Proroka odwiedzają corocznie miliony muzułmanów.



Cytaty Proroka Muhammada (pokój z nim)



Muzułmanie

Muzułmanie przykładają ogromną wagę do słów Proroka Muhammada (pokój z nim), zarówno tych przekazywanych ustnie, jak i pisemnie. Uczni nie szczędzili wysiłku, by upewnić się, że to, co zostało przekazane było zawsze przekazywane właściwie. Udoskonalili oni system weryfikacji i potwierdzania tych przekazów, aby rozróżnić co jest prawdą, a co nie. Wiodącą zasadą było zawsze to, że cokolwiek Prorok (pokój z nim) mówił, powinno być przekazane dokładnie, co do słowa, niczego nie wolno do tego dodawać.

Oto niektóre z przykładów słów Muhammada (pokój z nim):

- „Każdy czyn wykonywany jest z intencją i każdy człowiek zostanie osądzony na podstawie swej intencji” (Al-Buchari: 1).
- „Prawość jest dobrą cechą, a grzech jest tym, co cię drażni w sercu i tym, o czym nie chciałbyś, by ludzie wiedzieli” (Muslim: 2553).
- „Obawiajcie się Boga gdziekolwiek się znajdziecie a jeśli zrobicie zły uczynek, zróbcie też i dobry, który go wymaże. Zachowujcie się dobrze wobec ludzi” (At-Tirmidi: 1987).
- „Dbajcie mało o to, co oferuje wam to życie, a Bóg was pokocha. Nie patrzcie na to, co mają inni ludzie, a i ludzie was pokochają” (Ibn Madża: 4102).
- „Porównanie mnie i innych proroków jest jak podobieństwo do człowieka, który wznosił budowlę, udekorował ją i udoskonał, lecz brakowało cegły w jednym z narożników. Ludzie przechodzili obok, podziwiali i zastanawiali się, mówiąc: ‘Czyż ta brakująca cegła nie powinna zostać uzupełniona?’ – Ja jestem tą cegłą i jestem ostatnim ze wszystkich proroków”(Al-Buchari: 3342).



„Nie dostąpicie raju, dokąd nie będziecie prawdziwymi wierzącymi; a nie będziecie prawdziwymi wierzącymi, jeśli nie kochacie się nawzajem. Czy powiedzieć wam co zrobić, by z pewnością pokochać się wzajemnie? Szerzcie pozdrowienie pokoju w swojej społeczności” (Muslim: 54).



- „Temu, kto ulży wiernemu w ziemskim cierpieniu, Bóg ulży w cierpieniu w Dniu Sądu. Ktokolwiek ułatwi komuś w trudności, temu Bóg ułatwi sprawy w życiu tym i przyszłym. Ktokolwiek ochroni muzułmanina, tego Bóg ochroni w życiu tym i przyszłym. Bóg będzie pomagał Swemu słudze tak długo, jak ten sługa pomaga swemu bratu. Ktokolwiek podąży drogą w poszukiwaniu wiedzy, temu Bóg uczyni łatwą drogę do raju. (...) Ktokolwiek zwolni w swych czynach, ten nie zostanie popchnięty naprzód przez swe pochodzenie” (Muslim: 2699).
- „Nikt z was prawdziwie nie uwierzy, dokąd nie będzie pragnął dla swojego brata tego, czego pragnie dla samego siebie” (Al-Buchari: 13).
- „Muzułmanin to ten, przed którego językiem i rękami muzułmanie są bezpieczni; a emigrant to ten, kto odrzuca wszystko, czego Bóg zabronił” (Al-Buchari: 10).
- „Ktokolwiek skrzywdzi dimmi (tj. niemuzułmanina żyjącego w pokoju ze społecznością muzułmańską), dla tego będę przeciwnikiem. Ktokolwiek będzie miał mnie jako przeciwnika, będzie przegranym w Dniu Sądu” (Abu Da’ud: 3052).
- „Pan Łaski miłuje tych, którzy okazują miłosierdzie. Bądźcie miłosierni dla tych na ziemi, a Ten, który jest w niebie okaże miłosierdzie wam” (Abu Da’ud: 4941).





„Ten, kto nie ma współczucia dla naszych najmłodszych i nie szanuje praw naszych ludzi starszych, nie jest jednym z nas”
(At-Tirmidi: 1920).

- „Ktokolwiek oszukuje, ten nie jest jednym z nas” (At-Tirmidi: 1315).
- „Wierzący są w swej wzajemnej miłości, łasce i sympatii jak jedno ciało: jeśli jeden jego organ choruje, reszta ciała jest osłabiona i gorączkuje” (Muslim: 2586).
- „Wszyscy jesteście opiekunami i wszyscy jesteście rozliczani. Władca jest opiekunem i jest rozliczany. Mężczyzna jest opiekunem swego domu i jest rozliczany. Kobieta jest opiekunką domu swego męża i jest rozliczana.

- Niewolnik jest opiekunem własności swego pana i jest rozliczany. Każdy z was jest opiekunem i każdy jest rozliczany” (Al-Buchari: 4892).
- „Wierzący mający najlepsze maniery są tymi o najdoskonalszej wierze. Najlepsi z was to ci, którzy są najlepsi dla swoich kobiet” (At-Tirmidi: 1162).
- „Najlepsi z was to ci, którzy są najlepsi dla swych rodzin. A ja jestem najlepszym z was dla swojej rodziny” (At-Tirmidi: 3895).
- „Bóg kocha uprzejmość w każdej sprawie” (Al-Buchari: 5678). „Ktokolwiek jest pozbawiony uprzejmości, ten jest pozbawiony wszelkiego dobra” (Muslim: 2592).
- „Trzy (cechy) są znakami hipokryty: kiedy mówi – kłamie; kiedy obiecuje – łamie obietnicę; a kiedy powierza mu się coś do przechowania, zawodzi zaufanie” (Al-Buchari: 33).
- „Oznaką bycia dobrym muzułmaninem jest to, że człowiek pozostawia wszystko, co go nie dotyczy” (At-Tirmidi: 2317).

- „Pewien człowiek szedł drogą i poczuł ogromne pragnienie. Znalazł studnię, zszedł do niej i napił się. Kiedy wracał, zobaczył dyszącego psa liżącego piach z powodu pragnienia. Mężczyzna pomyślał: 'Ten pies musi być tak spragniony, jak ja byłem'. Zszedł raz jeszcze do studni, napełnił swojego buta wodą i podał psu, by się napił. Bóg był z niego zadowolony i wybaczył mu [jego grzechy]. Ludzie spytali: 'Wysłanniku Boga, czy jesteśmy nagradzani za to, co robimy dla zwierząt?', a on odrzekł: 'Jesteście nagradzani za wszelką życzliwość wobec każdego żyjącego stworzenia" (Al-Buchari: 2466).



Opisy Proroka Muhammada (pokój z nim) w Koranie

Koran ukazuje nam wspaniały charakter Proroka (pokój z nim) i jego relacje z otoczeniem. Widzimy tu jasno jego manieri, cechy i człowieczeństwo.

- Jest on łaską dla światów, nie tylko dla muzułmanów (Koran 21:107).
- Ma on wspaniały charakter (Koran 68:4).

- Zawsze pragnął, by ludzie dostrzegli prawdę i zawsze smucił się, gdy ją odrzucali. W Koranie wielokrotnie został upomniany, że jego zadaniem jest jedynie głoszenie przesłania od Boga, zaś przewodnictwo należy do Boga (Koran 11:12, 6:107, 18:127).
- Próbował znaleźć usprawiedliwienie dla innych, gdy popełniali błędy (Koran 9:43).
- Prosił Boga o wybaczenie wrogom, dokąd nie został upomniany, by tego nie robił (Koran 9:80).
- Przejmował się problemami wierzących i był wobec nich współczujący i litościwy (Koran 9:128).
- Mógł się czuć niekomfortowo, gdy ludzie zbyt długo pozostawali w jego domu, jednak był zbyt nieśmiały, by dać im to odczuć (Koran 33:53).
- Był on łagodny i wyrozumiały. Dobrze obchodził się ze swymi Towarzyszami, konsultował się z nimi i brał pod uwagę ich rady, nawet, jeśli sytuacja była trudna (Koran 3:159).

Koran – wieczny cud



Czym

Czym jest Koran, będący najlepiej sprzedającą się książką na świecie? Czym jest ta księga, w którą wierzy ponad półtora miliarda ludzi?

Koran jest świętą księgą islamu. Wszyscy muzułmanie wierzą, że:

- Koran jest słowem Boga objawionym Jego Wysłannikowi – Muhammadowi, by dać całej ludzkości światło i przewodnictwo.
- Koran jest ostatnią z ksiąg objawionych.
- Koran jest zachowany w niezmienionym stanie i zawsze będzie odporny na zafałszowanie.
- Recytacja i zapamiętywanie Koranu są aktami czci. Muzułmanie czczą Boga również poprzez stosowanie zawartych w Koranie praw i zasad.

Objawienie przekazywane poprzez anioła Gabriela rozpoczęło się, gdy Prorok (pokój z nim) miał czterdzieści lat. Pierwszy objawiony werset brzmiał: „*Iqra* (czytaj, recytuj), w imię twego Pana, który stworzył...”. Koran był objawiany po fragmencie przez okres dwudziestu trzech lat. Dlatego mówi również o wydarzeniach i sytuacjach mających miejsce w tamtym czasie.



Pierwszy objawiony werset brzmiał: „*Iqra* (czytaj, recytuj), w imię twego Pana, który stworzył...” (96:1). Koran był objawiany po fragmencie w różnych okolicznościach, kiedy zachodziła taka potrzeba.

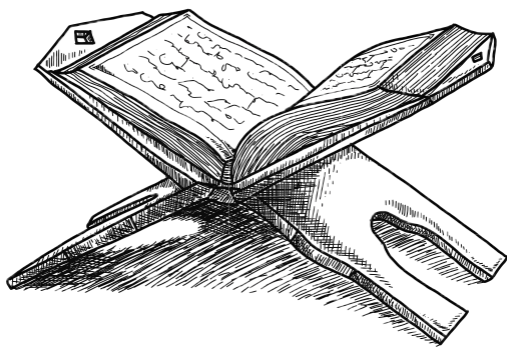
Koran składa się ze 114 sur (rozdziałów), a każda mówi o czymś innym i ma inny styl. Jednak bezspornym faktem jest to, że wyrażony jest w najbardziej elokwentnym arabskim stylu. W każdym z rozdziałów Koran daje ludziom przewodnictwo i nawołuje ich, by czcili jedynie Boga.

Jedne z najważniejszych zagadnień Koranu to:

1. Ukazanie jedności Boga i odrzucenie argumentów tych, którzy dodają Mu partnerów.
2. Historie wcześniejszych proroków i dawnych ludów.
3. Wezwanie ludzi, by przyjrzeni się wszechświatowi oraz wszystkiemu dokoła nas, a także przypomnienie, jak licznymi łaskami Bóg nas obdarzył.
4. Wyjaśnienie Boskich przykazań, wymogów i zakazów.
5. Ukazanie cech osób wierzących i ich zasad moralnych oraz ostrzeżenie przed złym postępowaniem.
6. Opowiadanie o Dniu Sądu i nagrodzie czekającej na tych, którzy postępują dobrze, oraz karze czekającej na złoczyńców.

7. Nauczanie wiernych poprzez komentowanie wydarzeń, jakich doświadczał Prorok (pokój z nim) i jego Towarzysze.

Wyjątkowe cechy Koranu:





Zachowany w niezmiennym stanie.

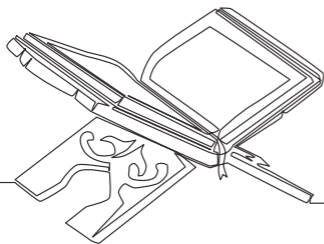
Bóg nazwał Swą ostatnią księgę objawioną Koranem. Nazwa ta wywodzi się od rdzenia oznaczającego „recytację” i wskazuje na to, że księgę tę należy zapamiętywać i recytować. W wielu wersetach pojawia się słowo „księga” oznaczające, iż został on również spisany. Zatem Koran został zachowany w obu formach – ustnej i pisemnej. Kiedy Prorok (pokój z nim) recytował nowo objawione wersety, upewniał się, że każdy z nich był spisany w jego obecności i dokładnie tak, jak go wyrecytował, co do słowa. Samo zaświadczenie tych, którzy Koran zapamiętali jest nieważne, niezależnie od ilości takich osób. Żaden fragment nie jest zaakceptowany jako autentyczny jeśli nie jest identyczny z tym, co wyrecytował Wysłannik Boga.

Chrześcijańscy teolodzy przyznają, że w Ewangeliach występują różnice i sprzeczności i jest to naturalne ze względu na różne źródła, na jakich się opierają, różne daty spisывania oraz niebezpośrednie przekazy tam zawarte. A jednak nadal postrzegają Ewangelię jako przewodnictwo dla ludzkości.

Jeśli chodzi o Koran, to niepodważalną prawdą jest, iż jest on wolny od wewnętrznych sprzeczności czy niezgodności, ponieważ zarówno jego znaczenie, jak i słownictwo pochodzi od samego Boga. Został on zaczerpnięty bezpośrednio od Proroka Muhammada (pokój z nim), który otrzymał go jako objawienie od Boga. Nic nie zostało do niego dodane ani nic nie zostało z niego ujęte. Żaden muzułmanin, niezależnie od szkoły, nigdy nie zakwestionował ani jednego słowa w Koranie.

Koran został zachowany i przekazywany był z pokolenia na pokolenie z ogromną dokładnością zapisu, wymowy i recytacji oraz zapamiętywany. Nawet koraniczna kaligrafia podlega ścisłym zasadom. Nie wolno dodać ani pominąć nawet jednej litery czy znaku wskazującego na krótką samogłoskę. Kokolwiek kupi dziś kopię Koranu, niezależnie od tego, czy w Chinach, czy w środkowej Afryce, i porówna ją do manuskryptów spisanych dziesięć wieków temu czy nawet wcześniej, znajdujących się w muzeach na całym świecie, zauważy, że jest to dokładnie to samo.

Nie ma różnicy ani w zapisie, ani w wymowie, nie zmienił się też sposób recytacji - pomimo upływu czasu oraz różnorodności języków, jakimi posługują się muzułmanie. Dziecko recytujące dziś Koran z pamięci w Indonezji robi to w taki sam sposób, jak uczoney nauczający Koranu w Mekce dziesięć wieków temu. Zostało przekazane w Koranie: „Czyż oni nie zastanawiają się nad Koranem? Przecież gdyby on pochodził od kogoś innego niż od Boga, z pewnością znaleźliby w nim liczne sprzeczności” (4:82). Nic dziwnego! W końcu to Bóg zagwarantował ochronę Koranu: „Zaprawdę, My posłaliśmy napomnienie i My jesteśmy jego stróżami!” (15:9).



Wyjątkowy styl i sposób przekazu

Ktokolwiek czyta Koran ze skupieniem i uwagą, zauważy, że zwraca się on bezpośrednio do czytelnika, jest pełen konfrontacji i dyskusji. Co więcej, wyprzedza on myśli i odpowiada na pytania zanim zostaną one zadane, jakby znając myśli czytającego.

Wprawny artysta może być w stanie namalować oko w taki sposób, jakby spoglądało ono na patrzącego. Jednak jak książka może podążać za myślami czytelnika i odpowiadać na jego pytania zanim je on zada? Jak to możliwe, biorąc pod uwagę różnorodność czytelników wywodzących się z różnych kultur i wiodących różny styl życia?

Koran ma wyjątkowy sposób przedstawiania motywów i sekretów ludzkich oraz wyjaśniania ludzkich słabości. Początkowo może to być dla czytelnika trudne, jednak zadawanie pytań i późniejsze odpowiadanie na nie jest sposobem na pobudzenie jego duszy i przeniknięcie do jego serca i umysłu.

Kiedy ktoś czyta Koran i zawarte w nim historie różnych grup ludzi, rozumie ich sposób myślenia, ich motywy i psychikę, zauważy, że niektórzy z nich byli całkowicie przegrani, inni zaś zostali ocaleni. Zatrzyma się więc i pomyśli. Kiedy czyta dalej i widzi różne obrazy, modele, podąża za rytmem, Koran

przenika do jego serca i staje się zwierciadłem pokazującym ludzką duszę taką, jaką jest naprawdę. Widzimy jej niedoskonałości i możliwości. Koran zwraca się do czytelnika tak, by całkowicie przekonać go, że nie ma innego boga poza Bogiem Jedynym.

Toteż gdy człowiek jest w rozpacz, może przeczytać: „Powiedz: ‘O, słudzy moi, którzy wykroczyliście przeciwko sobie samym, nie traćcie nadziei w miłosierdzie Boga! Zaprawdę, Bóg przebacza grzechy w całości. Przecież On jest Przebaczący, Litościwy!’” (Koran 39:53).

A gdy czuje, że z czymś się boryka i potrzebuje wsparcia, znajdzie je w życzliwych słowach Boga: „A kiedy zapytają ciebie Moi słudzy o Mnie, to zaprawdę, Ja jestem bliski! Odpowiadam na wezwanie każdego wzywającego, kiedy Mnie wzywa; niech więc oni odpowiedzą na Moje wezwanie i niech we Mnie uwierzą! Być może, oni pójdą drogą prawości!” (Koran 2:186).

Kiedy myśli, że traci kontrolę nad życiem lub że problemy go przerastają, wsparciem, jakiego potrzebuje są słowa Boga w Koranie: „Bóg nie nakłada na duszę niczego więcej nad jej możliwości. Dla niej będzie to, co dla siebie zyskała; i przeciwko niej będzie to, co ona zyskała! Panie nasz! Nie bierz nam za złe, jeśli zapomnieliśmy lub jeśli zgrzeszyliśmy!

Panie nasz! Nie nakładaj na nas ciężaru, jak nałożyłeś na tych, którzy byli przed nami! Panie nasz! Nie nakładaj na nas tego, czego my nie jesteśmy w stanie unieść! Opuść nam, przebacz nam i zmiłuj się nad nami! Ty jesteś naszym Panem! Dopomóż nam przeciw ludowi niewiernych!” (Koran 2:286).

Will Durant mówi o wpływie, jaki wywołuje Koran na ludzi i o jego statusie w swej książce, „Historia Cywilizacji”, 13/68-69. Napisał on:

„(...) wydrukowany i iluminowany z miłością i dbałością, wykorzystywany jako księga, z której muzułmanin uczył się czytać, po czym znów, jako istota i szczyt jego edukacji, Koran przez trzynaście wieków wypełniał pamięć, pobudzał wyobraźnię i kształtował charakter (...) setek milionów ludzi. Dał prostym duszom najprostszą, najmniej mistyczną, najmniej rytualistyczną ze wszystkich doktryn, wolną od bałwochwalstwa i kapłaństwa. Jego przesłanie podniosło poziom moralny i kulturalny jego zwolenników; promował jedność i porządek społeczny, wdrażał higienę, zmniejszał przesady i okrucieństwo, poprawił sytuację niewolników, zamienił podrzędność na szacunek i dumę oraz stworzył u muzułmanów (...) stopień trzeźwości umysłu i samokontroli niespotykany nigdzie indziej (...). Sprawił, że ludzie bez narzekania akceptują trudności i ograniczenia w życiu, jednocześnie pobudził ich do najbardziej zdumiewającej ekspansji

w historii ludzkości. Zdefiniował też religię w taki sposób, że ortodoksyjni chrześcijanie czy żydzi mogą ją zaakceptować”.

„Nie jest pobożnością, że zwracacie twarze ku wschodowi i ku zachodowi. Lecz prawdziwie pobożny jest: kto wierzy w Boga i w Dzień Ostatni; w aniołów, w Księgę i w proroków; i ten, kto rozdaje majątek - mimo umiłowania go - bliskim krewnym, sierotom i biedakom, podróżnemu i żebrzącym, i na wykup niewolników; i ten, kto odprawia modlitwę; i ten, kto daje jałmużnę; i ci, którzy wypełniają swoje zobowiązania, kiedy się zobowiązali; i ci, którzy są cierpliwi w nieszczęściu i przeciwności, i w czasie niebezpieczeństwa; oto ci, którzy są szczerzy w wierze. Oni są prawdziwie bogobojni!” (Koran 2:177).

Will Durant napisał o Koranie „(...) wydrukowany i iluminowany z miłością i dbałością, wykorzystywany jako księga, z której muzułmanin uczył się czytać, po czym znów, jako istota i szczyt jego edukacji, Koran przez trzysta wieków wypełniał pamięć, pobudzał wyobraźnię i kształtował charakter (...) setek milionów ludzi. Dał prostym duszom najprostszą, najmniej mistyczną, najmniej rytualistyczną ze wszystkich doktryn...”

Pochodzenie Koranu

Logiczne

Logiczne jest pytanie o źródło, kiedy mówimy o świętej księdze muzułmanów – Koranie oraz o Muhammadzie (pokój z nim). Dlaczego inni mieliby tu przyjąć muzułmańską opowieść? Czyż nie powinno się dopytać dokładniej?



Historycy zgadzają się co do tego, że Koran został nam przekazany poprzez niepiśmiennego Araba – Muhammada ibn Abdullaha, który urodził się w Mekce w szóstym wieku. Potwierdzone zeznanie historyków jest tu ważnym dowodem. W Koranie czytamy jednak, że to nie on był autorem, jego zadaniem było jedynie przekazanie słów Boga ludziom, niczego do nich nie dodając ani niczego z nich nie ujmując.

Czy prorok islamu – Muhammad (pokój z nim) mógł sam stworzyć Koran? Albo czy mógł się nauczyć jego zawartości, zmienić, po czym przekazać ludziom?



Jeśliby Prorok (pokój z nim) naprawdę chciał oszukiwać, aby poszerzyć swój wpływ na ludzi poprzez stwierdzenie, że Koran to Słowo Boga, to dlaczego nie stwierdził, że wszystko, co mówi, pochodzi od Boga?

Takie pytania mogą się pojawić w ludzkim umyśle, jeśli ktoś nie zna Koranu, nie przestudiował go oraz nie zna historii Muhammada.

Wiemy już i mamy historyczne potwierdzenie tego, że wielu autorów popełniało plagiat, przypisując sobie coś, co stworzył ktoś inny. Z jakich powodów ktoś może tak postąpić?

Pojawia się tu jeszcze inne pytanie: Jeśli ktoś chce poszerzyć swój wpływ na ludzi i zdobyć władzę nad nimi, to dlaczego nie stwierdzi, że wszystko co mówi pochodzi od Boga?

Czy to możliwe, że Muhammad (pokój z nim) napisał Koran, po czym stwierdził, że pochodzi on od Boga, by móc wpływać na ludzi, zdobyć prestiż i honor, podczas gdy w Koranie znajdują się wersety, w których Muhammadowi dawane są wytyczne, albo w których jest ganiony za błędy?

Czytając Koran zauważymy, że są w nim przestrogi dotyczące różnych sfer, w tym życia rodzinnego. Przeczytamy również o tym, że niektóre decyzje, które podejmował jako przywódca, były błędne. Nawet jego postępowanie podczas nawoływania ludzi do przyjęcia islamu zostało tu zganione.

Pewnego razu przybył do Proroka (pokój z nim) jego niewidomy Towarzysz, podczas gdy on rozmawiał z przywódcami Kurajszytów z nadzieją, iż zobaczą oni prawdziwość islamu i przyjmą go. Ślepiec nie wiedział, że Prorok (pokój z nim) był tak zajęty, więc po wejściu poprosił go: „Naucz mnie czegoś z tego, czego Bóg cię nauczył”, po czym powtórzył swą prośbę. Prorokowi (pokój z nim) nie spodobało się to, że człowiek ten mu przerywa, co można było wywnioskować po wyrazie jego twarzy. Chciał on, by Towarzysz poczekał aż skończy rozmawiać z tymi ludźmi. Odwrócił się więc do nich, nie odpowiadając niewidomemu mężczyźnie.

Koran uchwycił ten moment i uwiecznił w historii, opisując dokładnie to wydarzenie. Mówi nam o tym, jak Prorok (pokój z nim) skrzywił się i odwrócił się od ślepcy. Następnie pojawia się nagana i ostrzeżenie, że taka sytuacja nie ma prawa się powtórzyć (Koran 60:1-11). Ten fragment Koranu znajduje się w rozdziale zatytułowanym „Abasa” („Zachmurzył się”). Po tym objawieniu, kiedykolwiek ów niewidomy przychodził do Proroka (pokój z nim), ten go od razu witał, mówiąc: „Witam człowieka, za którego mój Pan mnie zganił”.

Koran wspomina kilka historii poprawiania Proroka (pokój z nim). Czasem tak otwarcie, że człowiek wstydziłby się, gdyby coś takiego powiedziano o nim publicznie. Kto zapisałby swoje błędy, tak, by były one zapamiętane po wsze czasy, gdyby chciał zyskać pozycję i honor!

Zdarzało się też, że Muhammad (pokój z nim) potrzebował objawienia zawierającego potwierdzenie czegoś, o czym mówił, poparcia swojej pozycji lub stwierdzenia jego niewinności albo niewinności kogoś z jego rodziny, jednak objawienie nie nadchodziło.

Ci spośród jego ludzi, którzy występowali przeciwko niemu i jego przesłaniu, szukali wsparcia u ludzi innych religii.

Ci poradzili im, by zadano mu trzy pytania i powiedzieli: jeśli da wam zadowolającą odpowiedź – jest prorokiem; jeśli nie – nie jest nim. Zadano mu więc pytanie, na co odpowiedział: „Dam wam odpowiedź jutro”.

Jednak przez kilka kolejnych dni Muhammad (pokój z nim) nie otrzymywał objawienia. Jego przeciwnicy drwili z niego, że nie odpowiada, co było dla niego trudną sytuacją. Po piętnastu dniach zostało mu zesłane objawienie z odpowiedzią na zadane pytania, a także z rozporządzeniem, że nie może obiecywać, że zrobi coś w danym momencie w przyszłości jeśli nie zaznaczy, że jest to uzależnione od woli Boga. Danie mu odpowiedzi z opóźnieniem było dla niego formą nauczki (Koran 18:23-24).



Koran wspomina kilka historii poprawiania Proroka (pokój z nim). Czasem tak otwarcie, że człowiek wstydziłby się, gdyby coś takiego powiedziano o nim publicznie.

Częste zarzuty

Biografia Muhammada (pokój z nim) dostarcza niezbitych dowodów na jego szczerłość.

Jak człowiek, który nie potrafił czytać i pisać, żyjący pomiędzy innymi niepiśmiennymi ludźmi, wiodący takie samo życie, uczestniczący w spotkaniach społecznych jednak nie zajmujący się bezużytecznymi rzeczami, zajmujący się zarabianiem na życie – najpierw jako pasterz, później jako handlowiec – nie mający kontaktu z uczonymi, żyjący w taki sposób do czterdziestego roku życia, nagle mógł zacząć nauczać ludzi czegoś, czego nie wiedzieli ani oni, ani ich przodkowie? Opowiadał im o wcześniejszych ludach, o początku stworzenia wszechświata, o życiu wcześniejszych proroków oraz ustanowił regulacje dotyczące różnych aspektów życia.



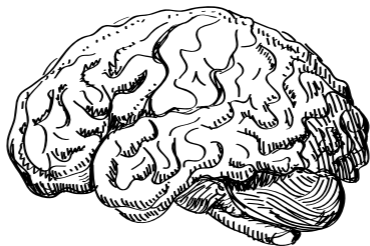
Jego ludzie byli zaszokowani, słysząc to wszystko, a jego przeciwnicy nie wiedzieli jak nazwać jego przesłanie. Jakie zarzuty przedstawić, by ostrzec przed nim ludzi?

Ciężko było im stwierdzić, że Koran został wymyślony przez Muhammada. Nikt, kto przeczytał Koran nie uwierzyłby w to. Nie mogli też powiedzieć, że nauczył się go od innych. Żył wśród nich i znali dokładnie jego życie.

Zmieszani, próbowali sprzecznych oskarżeń. Twierdzili, że nauczył się go od innych oraz że go wymyślił. Mówili, że to, co mówi to jedynie widzenia senne. Kiedy nie mogli udowodnić prawdziwości tych stwierdzeń, mówili, że jest magikiem lub poetą, a nawet szaleńcem.

Taka sama historia, jak zawsze. Jedyne co się zmienia to imiona. Czyż Mojżesz (pokój z nim) nie został oskarżony o czary, a Jezus (pokój z nim) o szaleństwo?

Podobne zarzuty czyniono wobec każdego z proroków Boga (pokój z nimi wszystkimi). Kiedy wrogowie zauważali, że cokolwiek mówili o poprzednich prorokach nie pasowało do nich, oskarżali ich o czary lub szaleństwo. Tak się dzieje, kiedy zbite zostają wszelkie fałszywe argumenty – zarzuca się wówczas cokolwiek, z nadzieją, że coś może pasować.



A może geniusz?

Wszyscy są zgodni co do tego, że Bóg dał człowiekowi umysł, który jest niezwykle kreatywny, jednak nielogicznym jest myślenie, że ludzki umysł nie ma ograniczeń jeśli chodzi o wyciąganie wniosków i dedukowanie.

Ludzki umysł potwierdza, że wszechświat ma Stwórcę, który jest Wszechmocny. Wywnioskuje, że sprawiedliwość wymaga, by było inne życie, w którym zostaniemy nagrodzeni lub ukarani za to, co robiliśmy w tym życiu. Czy ludzki umysł, działający po swojemu, dostarczy nam jednak szczegółów tam, gdzie nie ma dowodów na ich potwierdzenie?

Koran wyjaśnia dokładnie podstawowe elementy wiary, opisuje szczegółowo jak rozpoczął się proces stwarzania i jak się zakończył. Opisuje raj i wieczne szczęście w nim oraz piekło i męki w nim, liczbę bram i aniołów do nich



przypisanych. Pokazuje szczegółowo prawdę na temat wszechświata i człowieka.

Jak wszelkie te szczegóły mogłyby być jedynie wytworem umysłu?

W całej swej doskonałości nie może być to efekt inteligencji. Może to być albo fałsz i zgadywanie, albo przekazana prawda.

Współczesna nauka potwierdza wiele faktów wspomnianych w Koranie i nie jest sprzeczna z żadnymi stwierdzeniami w nim zawartymi. Potwierdza również to, co wspominają wcześniejsze święte księgi na tematy należące do świata niewidzialnego.



Podobne zarzuty jak wobec Muhammada (pokój z nim) czyniono wobec każdego z proroków Boga (pokój z nimi wszystkimi). Kiedy ich wrogowie nie mogli im nic zarzucić, oskarżali ich o czary lub szaleństwo.

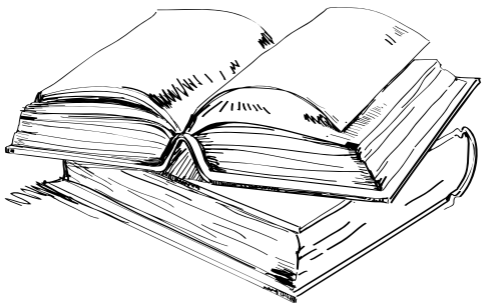
Czy może to być przetworzenie poprzednich ksiąg?

Zatrzymajmy się na moment, by zastanowić się, czy jest możliwe, że informacje te zostały zaczerpnięte z poprzednich ksiąg danych innym prorokom.

Nie zapominajmy, że Muhammad (pokój z nim) był analfabetą żyjącym wśród innych niepiśmiennych ludzi. Nie miał on wiedzy odnośnie tych kwestii i nie miał znajomych spośród wyznawców innych religii (poza krótkim spotkaniem w dzieciństwie, podczas którego obecni byli jego krewni i inni członkowie jego plemienia). Ponadto, w owych czasach ci, którzy znali dobrze święte pisma ukrywali tę wiedzę, nie dzielili się nią. Uważali, że jest to sposób na zachowanie przewagi.

Nawet jeśli odrzucimy ten argument, pozostaje jeszcze fakt, który jest jasny dla każdego, kto studiuje Koran, że nie zatwierdza on wszystkiego, co znajduje się w poprzednich księgach. Wręcz przeciwnie, poprawia pewne nieprawdziwe informacje (zafałszowane przez uczonych religijnych) oraz dostarcza szczegółowych informacji na temat wydarzeń historycznych, ukazuje to, co było zatajane, odrzuca błędne twierdzenia i potępia praktyki dodane do nauk wcześniejszych proroków. Czy Prorok Muhammad (pokój z nim) mógł-

by napisać to wszystko gdyby był jedynie uczniem otrzymującym wiedzę od tych ludzi?



Zdefiniowanie faktu historycznego

Każdy obiektywny badacz przystanie tu na moment i zastanowi się, czyż nie jest prawdą, że prorok islamu, Muhammad (pokój z nim) był Arabem?

Wiemy z historii, że w czasie, gdy pojawił się islam, Arabowie nie mieli się czym pochwalić, z wyjątkiem elokwencji. Poezja była jedyną sztuką, w której się doskonalili. Mieli oni fora, na których recytowali poezję. Pozycja plemienia mogła zostać wzmocniona lub osłabiona na skutek poezji wywyższającej to plemię lub ukazującej jego błędy.

Historia przekazuje nam, że kiedy któryś z Arabów napisał wiersz czy wygłosił mowę, oni ją podchwytywali, uzupełniali, jeśli było trzeba, lub odpowiadali na nią. W tym byli naprawdę doskonali.

Jak to się stało, że człowiek, którego starali się uciszyć i ostrzegali innych przed słuchaniem go, stawiając mu wiele zarzutów, był w stanie rzucić im wyzwanie, by stworzyli coś podobnego do Koranu czy choćby jednego rozdziału jak te w Koranie? Jak to możliwe, że nie chcieli oni nawet podjąć tego wyzwania?

Jak Muhammad (pokój z nim) mógł w ogóle rzucić im takie wyzwanie? Czy nie bał się, że mogą je oni podjąć i pojedynczo bądź wspólnymi siłami udowodnią mu fałsz, szczególnie, że poezja była dziedziną, w której byli doskonali?

Załóżmy, że odważył się rzucić takie wyzwanie znając możliwości i ograniczenia swych ludzi. Jak jednak mógł pozostawić to wyzwanie otwartym dla przyszłych pokoleń, stwierdzając, że aż do Dnia Zmartwychwstania nikt nie będzie nigdy w stanie stworzyć nawet fragmentu podobnego do tych w Koranie, nieważne jak bardzo by się starał?

Takie wyzwanie można rzucić jedynie, jeśli jest się całkowicie pewnym tego, co się mówi. Nikt nigdy nie podołał temu wyzwaniu. Ani Kurajscy, ani najbardziej elokwentni

mówcy nie byli w stanie stworzyć niczego, co można porównać do Koranu czy chociaż jego fragmentu. Wyzwanie to pozostaje otwarte. Ktokolwiek próbował stworzyć cokolwiek, co przypominałoby Koran, odnosił porażkę i co najwyżej człowiek taki stawał się obiektem drwin.

Podsumowanie

Każdy z nas może coś powiedzieć o Koranie w oparciu o własne doświadczenia i badania. Jeśli ktoś czyta tłumaczenie Koranu, powinien się upewnić, że tłumaczenie, z którego korzysta jest poprawne.

Koran stwierdza, że najlepszym dowodem na to, że Muhammad (pokój z nim) jest prawdziwym prorokiem, jest to, na co natrafiamy badając Koran i zastanawiając się nad jego znaczeniem. Powiedziane zostało: „Czy im nie wystarczy, że zesłaliśmy tobie Księgę, która im jest recytowana? Zaprawdę, w tym jest miłosierdzie i napomnienie dla ludzi, którzy wierzą” (Koran 29:51).

Każdy może czytać Koran, badać go i zastanawiać się nad nim. Nikt nie będzie od tego stronił, chyba że ktoś ma zapieczętowane serce i umysł (Koran 47:24).

Surat Al-Fatihah (Rozdział Otwierający)

Jest to najwspanialszy rozdział Koranu, który muzułmanie recytują podczas każdej modlitwy. A oto jego znaczenie:



Znaczenie Surat Al-Fatihah



„W imię Boga, Miłosiernego, Litościwego.”

Znaczenie: Rozpaczynam w imię Boga, najbardziej Miłosiernego, którego miłosierdzie obejmuje wszystkich.

„Chwała Bogu, Panu światów.”

Znaczenie: Wychwalam Boga wraz ze wszystkimi Jego atrybutami, dziełami oraz błogosławieństwami, jawnymi i ukrytymi, z należną miłością i szacunkiem. On jest Stwórcą, Właścicielem, Zaopatrującym, dysponującym wszelkimi sprawami, obdarzającym łaską całe Swoje stworzenie bez wyjątku.

„Miłosiernemu, Litościwemu.”

Znaczenie: Temu, który posiada atrybuty miłosierdzia w każdej formie i we wszystkich przejawach. Jest to zarówno ogólne miłosierdzie, obejmujące wszystkich i wszystko we wszechświecie, jak i miłosierdzie zarezerwowane wyłącznie dla Jego posłusznych, wierzących sług.



„Królowi Dnia Sądu.”

Znaczenie: Jest On jedynym Królem i Sędzią w Dniu Sądu.

„Oto Ciebie czcimy i Ciebie prosimy o pomoc.”

Znaczenie: Panie nasz, nie czcimy nikogo oprócz Ciebie i nie czcimy nikogo wraz z Tobą. Tylko Ciebie prosimy o pomoc i wsparcie we wszystkich sprawach, gdyż tylko Ty masz moc decydowania i nikt nie dzieli jej z Tobą nawet w stopniu tam małym, jak waga atomu.

„Prowadź nas drogą prostą.”

Znaczenie: Prowadź nas drogą prostą i pomóż nam trzymać się jej aż do czasu, gdy Cię spotkamy.

„Drogą tych, których obdarzyłeś dobrodziejstwami,”

Znaczenie: Drogą, którą prowadziłeś proroków i ludzi prawych, znających prawdę i podążających za nią.

„nie zaś tych, na których jesteś zagniewany, i
nie tych, którzy błędzą.”

Znaczenie: Zachowaj nas z dala od drogi tych, na których jesteś zagniewany, ponieważ oni znają prawdę, ale zdecydowali się za nią nie podążać; zachowaj nas też z dala od drogi tych, którzy nie zostali poprowadzeni do prawdy ze względu na ignorancję i odmowę poznania prawdy.

„Amen.”

Znaczenie: O Boże, wysłuchaj mojej modlitwy.





Podsumowanie

Każdy z nas może coś powiedzieć o Koranie w oparciu o własne doświadczenia i badania. Jeśli ktoś czyta tłumaczenie Koranu, powinien się upewnić, że tłumaczenie, z którego korzysta jest poprawne.

Koran stwierdza, że najlepszym dowodem na to, że Muhammad (pokój z nim) jest prawdziwym prorokiem, jest to, na co natrafiamy badając Koran i zastanawiając się nad jego znaczeniem. Powiedziane zostało: „Czy im nie wystarczy, że zesłaliśmy tobie Księgę, która im jest recytowana? Zaprawdę, w tym jest miłosierdzie i napomnienie dla ludzi, którzy wierzą” (Koran 29:51).

Każdy może czytać Koran, badać go i zastanawiać się nad nim. Nikt nie będzie od tego stronił, chyba że ktoś ma zapieczętowane serce i umysł (Koran 47:24).

A high-angle, wide shot of the Kaaba in Mecca, Saudi Arabia. The Kaaba is a large, black, cuboid structure with gold bands and Arabic calligraphy, situated in the center of a vast, open courtyard. The courtyard is filled with a massive crowd of pilgrims, many wearing white ihram clothing. The background shows the arched architecture of the Grand Mosque of Mecca. The scene is brightly lit, suggesting daytime.

Akty czci w islamie

Czy

Czy Bóg potrzebuje naszej czci?

Bóg, niech będzie Wywyższony, nie potrzebuje naszej czci ani dobrych uczynków. Według islamu zbawienia nie otrzymuje się poprzez wykonywanie rytuałów czy daninę. Osiąga się je dzięki silnej wierze i szczeremu zwracaniu się jedynie do Boga. Musi się to przekładać na praktykę. Człowiek musi starać się doskonalić swą osobowość, maniery, musi służyć ludzkości i pracować nad sobą.



Bóg mówi w Koranie: „I stworzyłem dżiny i ludzi tylko po to, żeby Mnie czcili. I nie chcę od nich żadnego zaopatrzenia, i nie chcę, aby Mnie żywili. Zaprawdę, Bóg jest Dawcą Zaopatrzenia, Posiadającym Siłę, Niewzruszonym!” (Koran 51:56-58).

Pewni ludzie spytali o właściwy kierunek, w którym powinni się zwracać podczas modlitwy, ponieważ muzułmanie zwracają się wówczas w kierunku Kaby. Odpowiedź, jaką dostali brzmiała, że najważniejsza jest wiara i zwracanie się do Boga, wykonywanie dobrych dzieł i przysłużenie się ludzkości, nie zaś zwracanie twarzy ku wschodowi lub zachodowi. Bóg rzekł: „Nie jest pobożnością, że zwracacie twarze ku wschodowi i ku zachodowi. Lecz prawdziwie pobożny jest: kto wierzy w Boga i w Dzień Ostatni; w aniołów, w Księgę i w proroków; i ten, kto rozdaje majątek - mimo umiłowania go - bliskim krewnym, sierotom i biedakom, podróżnemu i żebrzącym, i na wykup niewolników; i ten, kto odprawia modlitwę; i ten, kto daje jałmużnę; i ci, którzy wypełniają swoje zobowiązania, kiedy się zobowiązali; i ci, którzy są cierpliwi w nieszczęściu i przeciwności, i w czasie niebezpieczeństwa; oto ci, którzy są szczerzy w wierze. Oni są prawdziwie bogobojni!” (Koran 2:177)

Koran ciągle potwierdza, że ten, kto starannie czci Boga i jest pobożny, odniesie korzyści. Zaś ten, kto nie wierzy w Boga jest straceńcem. Sam Bóg nie potrzebuje naszej czci. Powiedział On: „Kto usilnie walczy (w sprawie Boga), walczy dla siebie samego. Zaprawdę, Bóg jest Bogaty, nie potrzebuje światów!” (Koran 29:6).



Kiedy pewni ludzie zastanawiali się w jakim kierunku powinni się modlić, Prorokowi Muhammadowi (pokój z nim) objawione zostały wersety Koranu mówiące, że prawdziwa pobożność to nie zwracanie się w danym kierunku, lecz szczerą wiarą, wykonywanie dobrych uczynków i przynoszenie korzyści ludzkości.

Filary islamu

Ten termin odnosi się do najważniejszych aktów czci wymaganych w islamie. Są to:

1



Wiara w Boga i zdawanie sobie sprawy z tego, że wszelka cześć należy się tylko Jemu oraz podążanie za Wyśłannikiem Boga - Muhammadem (pokój z nim), czyli wyznanie wiary, że nie ma boga poza Bogiem Jedynym, oraz że Muhammad jest Wyśłannikiem Boga (zob. str. 54).

2



Regularne odprawianie modlitw obowiązkowych (zob. str. 177).

3



Płacenie obowiązkowej darowizny (zakończenie) tym, którym się ona należy (zob. str. 185).

4

Post w miesiącu Ramadan
(zob. str. 191).

5



Pielgrzymka do Świętego Domu (Kaby
w Mekce) obowiązkowa dla każdego,
kto ma możliwość jej wykonania
(zob. str. 195).



Cel obowiązków religijnych oraz prób

Ludzie zadają często te same pytania, choć w różnych formach: Jak to możliwe, że Bóg dał nam usta, byśmy mogli jeść, zęby, byśmy mogli żuć, żołądek, byśmy mogli trawić, po czym każe nam pościć? Jak to możliwe, że daje nam pożądanie, stwarza piękno, po czym każe nam spuszczać wzrok i zachowywać czystość? Niektórzy idą dalej, pytając: Jak to jest, że Bóg daje nam siłę, po czym każe nam nie używać jej bezzasadnie przeciwko innym?

Z perspektywy islamu odpowiedź jest jasna: Bóg dał nam możliwości i siłę, byśmy ich używali, a nie byśmy byli od nich uzależnieni. Dał nam konia, byśmy na nim jeździli, jednak to my decydujemy, w jakim kierunku powinien on jechać. Nie jest normalnym, by to koń ujeżdżał człowieka. Nasze ciała i nasza siła są naszymi końmi, które Bóg dał nam, byśmy je ujeżdżali. To my je prowadzimy i kontrolujemy, używamy ich we właściwym czasie i miejscu i we właściwym celu.

Tym, co wyróżnia człowieka jest zdolność kontrolowania swojego pożądania oraz wykorzystywanie swego talentu i możliwości we właściwym celu. W ten sposób Bóg uhonorował człowieka i poddał go testowi. Po to właśnie go stworzył.

Bóg powiedział: „Zaprawdę, stworzyliśmy człowieka z kropli spermy, mieszaniny, aby go doświadczyć. I uczyniliśmy go słyszającym, widzącym. Zaprawdę, poprowadziliśmy go prostą drogą [dając mu wybór] czy będzie on wdzięcznym czy niewdzięcznym” (Koran 76:2-3).



Tym, co wyróżnia człowieka jest zdolność kontrolowania swojego pożądania oraz wykorzystywanie swego talentu i możliwości we właściwym celu.

Jakichkolwiek problemów człowiek doświadcza, jest to jedynie dodatkowy test, by udoskonalic swą duchową, moralną i religijną sytuację. Dzięki takim testom pamiętamy o naszym celu oraz pozycji w tym życiu, jak stwierdza Koran: „My doświadczymy was nieco strachem, głodem i utratą dóbr, życia i owoców. Głós radosną wieść cierpliwym! Tym, którzy - kiedy dosięgnie ich nieszczęście - mówią: 'Zaprawdę, do Boga należymy, i zaprawdę, do Niego powrócimy!'” (Koran 2:155-156).

To w obecnym życiu możemy udowodnic nasz rozwój w wierze i moralności lub jego brak. Bóg daje nam wiele możliwości, byśmy poprawili swe zachowanie i podążali za Jego przewodnictwem, jednak nie zmusza nas do tego, pozostawia wybór nam. Mamy tu nabyć doświadczeń. Bóg chce, byśmy dbali o rozwój ziemi, przynosili korzyści ludzkości oraz uczyli się na własnych błędach i zwracali się do Niego ze skruchą po zgrzeszeniu lub potknięciu się. Prorok Muhammad (pokój z nim) powiedział: „Gdybyście nie popełniali grzechów, Bóg zastąpiłby was innymi ludźmi, którzy popełnialiby grzechy i szukali Jego wybaczenia, a On by im wybaczył” (Muslim: 2749).





Modlitwa

Mogłeś się zdziwić widząc – czy to bezpośrednio, czy w telewizji – modlących się muzułmanów, zwracających się w określonym kierunku, czasem stojących, czasem kłaniających się lub wykonujących pokłon do ziemi, nie zauważających niczego, co dzieje się dookoła.

Czym jest modlitwa muzułmańska?

Modlitwa ma w islamie ogromne znaczenie, ponieważ jest bezpośrednim zwracaniem się do Boga i oznaką poddania, zgodnie z tym, co Bóg powiedział Swemu Prorokowi: „Wybijaj pokłony i zbliż się!” (Koran 96:19). Modlitwa jest drugim z filarów islamu, zaraz po wyznaniu wiary w Jedyne Boga oraz w posłannictwo Muhammada (pokój z nim).

Prorok (pokój z nim) powiedział: „Islam wzniesiony został na pięciu (filarach): deklaracji, że nie ma boga poza Bogiem Jedynym a Muhammad jest Wyłannikiem Boga, modlitwach obowiązkowych, płaceniu darowizny (zakat), odprawianiu pielgrzymki do Domu (Kaby) oraz poszczeniu w Ramadanie” (Al-Buchari: 8).

Muzułmanin – zgodnie z tym, czego naucza islam – zostaje wynagrodzony za swą modlitwę współmiernie do wysiłku, jaki włożył w skupienie się podczas modlitwy i jej szczere odprawienie wyłącznie dla Boga, swego Stwórcy, czując bliskość z Nim, odczuwając taki sam spokój, jaki odczuwał Prorok Muhammad, pokój z nim.

Toteż Koran mówi nam, by w pełni uczestniczyć w modlitwie, nie jedynie by się modlić, ponieważ pełne skupienie oznacza, że człowiek w całości uczestniczy w modlitwie: jego umysł, serce i dusza. Kiedy tak czynimy, zdajemy sobie sprawę, że modlitwa jest naszym największym wsparciem pomagającym nam czynić dobro i powstrzymywać się od grzechu i błędu. Wychwalanie Boga i szukanie Jego pomocy to najlepsza rzecz, jaką człowiek może zrobić.

Bóg mówi: „Głoś to, co ci zostało objawione z Księgi i odprawiaj modlitwę! Zaprawdę, modlitwa chroni od szpetoty i powstrzymuje od niegodziwości! A wspomnianie Boga jest większe. Bóg wie, co wy robicie.” (29:45).

Niektórzy myślą, że modlitwa to gimnastyka poprzedzona obmyciem i oczyszczeniem, nie zauważają, że składa się też z czynów i słów wychwalających Boga i wywyższających Go. Już pierwsze słowa, jakie wypowiada modlący się, unosząc swoje dłonie przy rozpoczęciu modlitwy, to „Allahu Akbar”, co oznacza „Bóg jest Wielki”. Kiedy modlący się wykonuje skłon, czuje wielkość Boga i swą własną niemoc. Mówi „Wszelka cześć mojemu Panu, Najpotężniejszemu”. Następnie wykonuje pokłon do ziemi, pragnąc zbliżyć się do Boga, by Ten wysłuchał go. Kładzie swe czoło i nos na ziemi, mówiąc: „Wszelka cześć mojemu Panu, Najwyższemu”. Wychwala Boga i prosi Go o

cokolwiek chce. Wszystko to składa się na modlitwę. Nie są to jedynie ruchy i szepty. Jest to czas, kiedy wierny łączy się ze swym Panem, który dał mu życie i szczęście.

Bóg wymaga od muzułmanów, by odprawiali pięć modlitw obowiązkowych każdego dnia w ustanowionych dla nich porach w dzień i w nocy. Można się modlić gdziekolwiek, jednak zaleca się, by muzułmanie modlili się w meczetach, wzmacniając więzi z innymi wiernymi oraz wspomagając się wzajemnie w różnych aspektach życia.

Islam nakazuje też muzułmanom staranność przy wykonywaniu modlitw nadobowiązkowych (jakie zostały ustanowione), kiedy tylko mogą je odprawiać.

Muzułmanie podczas modlitwy zwracają się w kierunku Kaby, sześcienną budowlę wzniesioną przez proroka Abrahama (pokój z nim), zwanego ojcem proroków; budowla ta znajduje się w Mekce, w zachodniej Arabii. Wszyscy prorocy wykonywali pielgrzymkę do Kaby. Muzułmanie zdają sobie sprawę, że Kaba jest kamienną budowlą, która nie może ani przynieść im korzyści, ani im zaszkodzić. Bóg chce, by muzułmanie stawali zwróceniu ku Kabie podczas modlitwy po to, by się zjednoczyli w czci, zwracając się w jednym kierunku.



Modlitwa była dla Proroka Muhammada (pokój z nim) źródłem największej radości.



Adan

Wezwanie, które informuje muzułmanów o nastaniu pory modlitwy obowiązkowej i zwołuje ich do meczetu to adan.



Jest to forma wychwalania Boga i przygotowania muzułmanów do uczestnictwa w modlitwie. Brzmi on następująco:

1. Bóg jest Wielki (4 razy).
2. Zaświadczam, że nie ma boga godnego czci z wyjątkiem Boga Jedyneho (2 razy).
3. Zaświadczam, że Muhammad jest Wysłannikiem Boga (2 razy).
4. Przybywajcie na modlitwę (2 razy).
5. Przybywajcie ku pomyślności (2 razy).
6. Bóg jest Wielki (2 razy).
7. Nie ma boga godnego czci z wyjątkiem Boga Jedyneho.





Wielki Meczet w Mekce jest najświętszym meczetem w islamie. Mieści się w nim Kaba, kamienna budowla w kształcie sześciianu. Kaba była pierwotnie wybudowana przez proroka Abrahama (pokój z nim) i muzułmanom nakazane zostało zwracanie się w jej kierunku podczas modlitw, choć wierzą oni, że ani im to nie szkodzi, ani nie przynosi korzyści.



Zakat

Wszyscy zdajemy sobie sprawę z tego, że musi być jakieś rozwiązanie problemu społecznego dotyczącego nadmiernego bogactwa i skrajnego ubóstwa. Kiedy istnieje duża przepaść pomiędzy bogatymi a biednymi, społeczeństwo doświadcza więcej występków, przestępstw i zamieszek. Istnieją różne systemy ekonomiczne, filozofie i doktryny, prawa i rozporządzenia, które odnoszą się do tego problemu. Istotnym jest więc pytanie o to, jak odnosi się do tego islam.

Bóg nałożył na bogatych muzułmanów zapłacenie rocznej darowizny w wysokości 2,5% wartości swego majątku, aby zaspokoić potrzeby biednych i potrzebujących. Jest to trzeci z filarów islamu.

Zakat nie jest żadną łaską okazywaną biednemu przez bogatego. Jest to prawo osoby biednej a obowiązek dla tych, którzy mu podlegają. Zakat rozdawany jest osobom potrzebującym, nie muszą oni o niego prosić, a otrzymanie go nie jest żadnym wstydem.

To minimum procentowe jest obowiązkiem dla każdego bogatego muzułmanina, jednak nie ma górnej granicy tego, co ktoś może ofiarować jako darowiznę. Ludzie mogą dawać ile chcą i cieszyć się dobrym skutkiem, jaki ma to na ich zdrowie, majątek, sukcesy i szczęście, jak też i otrzymać nagrodę w życiu przyszłym.

Jak mówi Koran, ci, którzy starają się zadowolić Boga poprzez dysponowanie swoim majątkiem są jak ziarna wydające siedem kłosów, z których każde ma po sto ziaren, więc zostaje to zwielokrotnione siedemset razy; jednak ten, kto rozdaje ze swojego majątku musi to robić szczerze i ze szczerą intencją, gdyż Bóg wie, czy jest to szczerą szczodrość.

„Ci, którzy rozdają swoje majątki na drodze Boga, są podobni do ziarna, które wydało siedem kłosów, a w każdym kłosie - sto ziaren. Bóg daje wielokrotnie temu, komu chce. Bóg jest Wszechobejmujący, Wszechwiedzący!” (2:261).

Koran mówi, że wspieranie potrzebujących oczyszcza naszą duszę. Instruuje Proroka: „Weź z ich majątku jałmużnę, abyś przez nią mógł ich oczyścić i usprawiedliwić” (9:103).

Mówi również, że ten, kto jest skąpy i niechętny do dzielenia się oraz wspierania biednych i potrzebujących, jest straceńcem i sam sobie odmawia szczęścia w życiu tym i przyszłym.

Bóg mówi w Koranie: „Oto jesteście tymi, którzy zostali wezwani, abyście rozdawali na drodze Boga. A wśród was są tacy, którzy skąpią. A kto skąpi, ten skąpi dla siebie samego. Bóg jest Bogaty, a wy jesteście biedni. Jeśli się odwrócicie, On zamieni was na inny lud; i oni nie będą wam podobni.” (47:38)

Ten ważny filar islamu spełnia koncept bezpieczeństwa społecznego i nadaje względną równowagę pomiędzy biednymi i bogatymi. Kiedy płacony jest zakaat, majątek nie pozostaje jedynie w rękach małej grupy ludzi. W początkowych latach islamu kilkakrotnie okazało się, że pieniądze uzyskane z zakatu umieszczane były w dostępnych miejscach, by każdy potrzebujący mógł z nich skorzystać, jednak potrzebujących nie było.

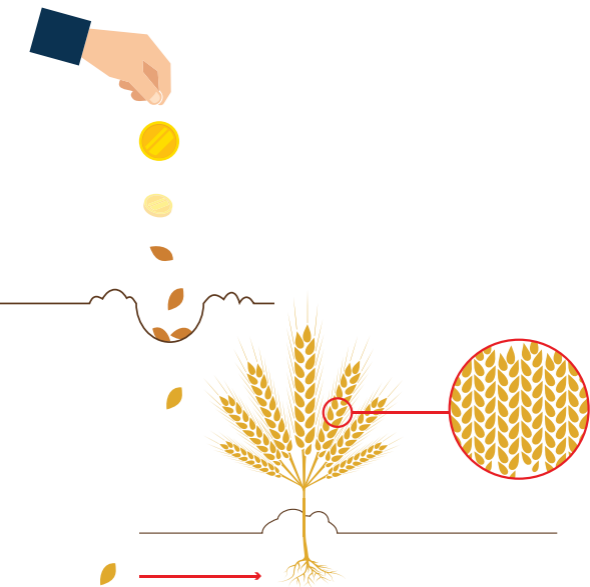
Zakat pomaga również w zachowaniu lepszych relacji społecznych. Tak już jest, że człowiek kocha tych, którzy są wobec niego życzliwi. Poprzez zakat ludzie w społecznościach muzułmańskich wzmocnili swe więzi, przez co ich społeczność stała się jak dobrze skonstruowana budowla. Zmalała liczba kradzieży oraz defraudacji.





Zakat nie jest żadną łaską okazywaną biednemu przez bogatego. Jest to prawo osoby biednej a obowiązek dla tych, którzy mu podlegają. Zakat rozdawany jest osobom potrzebującym, nie muszą oni o niego prosić, a otrzymanie go nie jest żadnym wstydem.





Jak mówi Koran, ci, którzy starają się zadowolić Boga poprzez rozdawanie ze swojego majątku, są jak ziarna wydające siedem kłosów, z których każdy ma po sto ziaren, więc zostaje to zwielokrotnione siedemset razy.



Post

Wszyscy podziwiamy ludzi, którzy potrafią się kontrolować i powstrzymać się od jedzenia pewnego rodzaju pożywienia ze względów zdrowotnych albo by zrzucić wagę, czy też słuchają zaleceń lekarza. Kontrolowanie swoich zachcianek postrzegamy jako sukces, dzięki któremu osiągnięty zostaje ważny cel.

Muzułmanie poszczą i osiągają dzięki temu jeszcze większy sukces: samodyscyplinę, samokontrolę oraz spełnienie polecenia Wszechwiedzącego.

Post jest piątym filarem islamu, zobowiązany jest do niego każdy muzułmanin, który jest do niego zdolny. Musi wówczas powstrzymać się od jedzenia, picia i stosunków seksualnych z żoną od świtu do zmroku każdego dnia podczas Ramadanu – dziewiątego miesiąca w lunarnym kalendarzu islamskim.

Koran mówi nam, że post był również przepisany wcześniejszym narodom, choć mógł przybierać różną formę. Jednak cel pozostał ten sam: oddawanie Bogu czci i osiągnięcie pobożności.



Prorok (pokój z nim) powiedział, że jeśli ktoś nie zmienia się na lepsze i nie poprawia swych manier w wyniku postu, to z niego nie skorzystał.

Bóg mówi w Koranie: „O wy, którzy wierzycie! Jest wam przepisany post, tak jak został przepisany tym, którzy byli przed wami - być może, wy będziecie bogobojni” (Koran 2:183)

Kiedy muzułmanin panuje nad swymi pragnieniami przez pewną ilość godzin przez pewną ilość dni, zyskuje lepszą samokontrolę i łatwiej jest w stanie powstrzymać się przed tym, co zabronione przez resztę roku. Dlatego Prorok (pokój z nim) powiedział, że jeśli ktoś nie zmienia się na lepsze i nie poprawia swych manier w wyniku postu, to z niego nie skorzystał. Powiedział: „Ten, to nie powstrzymuje się od kłamliwej mowy i czynów [podczas postu], musi wiedzieć, że Bóg nie potrzebuje jego zaprzestania jedzenia i picia” (Buchari: 1804).

Kiedy poszczący doświadcza głodu i pragnienia, potrafi lepiej zrozumieć biednych i głodujących, którzy pozbawieni są jedzenia i picia ze względu na swą sytuację, nie z wyboru. Toteż chętniej im pomaga.



Nakazany w islamie post ma na celu przypomnienie muzułmanom o ludziach doświadczających głodu i pragnienia.



Pielgrzymka

Nie jest niczym dziwnym dla innych religii wykonywanie pielgrzymki, by okazać swą wiarę i modlić się do Stwórcy. Jednak najświętszą pielgrzymką, wykonywaną corocznie przez ogromne ilości ludzi, jest pielgrzymka islamska – hadżdż. Każdego roku ponad trzy miliony ludzi zbiera się na małym obszarze, by odbyć swą świętą podróż.

Czym jest pielgrzymka w islamie?

Pielgrzymka stanowi czwarty filar islamu. Obowiązkiem jest wykonanie jej raz w życiu przez każdego, kto ma ku temu możliwości fizyczne i finansowe.

Jest to wspaniała podróż, podczas której przestają istnieć klasy, narodowości, moda i majątek. Każdy odziany jest w takiego samego koloru strój, powtarza te same słowa, podkreślające relacje pomiędzy człowiekiem a jego Panem: „Oto jestem do Twoich usług, o Boże, oto jestem. Oto jestem do Twoich usług. Nie masz żadnych partnerów. Tylko do Ciebie należy wszelka chwała i łaska i do Ciebie jedyne należy władza. Nie masz żadnych partnerów.”

Hadżdż jest podróżą religijną, podczas której muzułmanin znajduje się w pewnych sytuacjach, wykonuje pewne czynności i wymawia pewne słowa, a wszystko to wyraża jego wiarę w Boga i w Jego chwałę i ukazuje poddanie się woli Boga. Pielgrzymi pokazują swą zależność od Boga, szukają Jego wybaczenia i nagrody. Prorok Muhammad (pokój z nim) powiedział: „Okrążanie Kaby i przebieganie pomiędzy wzgórzami As-Safa i Al-Marfa zostało ustanowione w celu wspomnienia Boga” (Ibn Abu Szajba: 15334).

Osoba podróżująca do Mekki z intencją wykonania pielgrzymki (hadżdż) ściąga swoje zwykłe ubrania i zakłada prosty strój składający się z dwóch części materiału i deklaruje swe poddanie Bogu. Czuje wówczas, że jest na równi z innymi pielgrzymami, pomimo ich przynależności do różnych klas.



Rodzina w islamie





Prawda

Prawdą jest, że w dzisiejszych czasach wiele rodzin to jedynie grupa kilku osób posiadających klucze do tego samego domu.

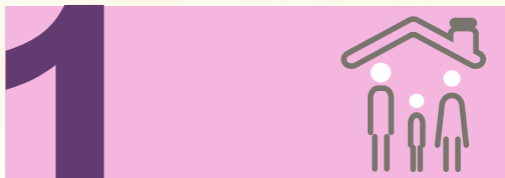
N

Niestety, wiele młodych osób nie chce mieć żony czy dzieci, więc rozładowują swój popęd seksualny bez brania na siebie odpowiedzialności za rodzinę.

Obecnie jest to częste zjawisko, jednak występowało ono również u pewnych ludzi w dziejach historii. Tak naprawdę jest to wyraz samolubstwa i dbania wyłącznie o własny interes, nie myśląc o konsekwencjach zarówno dla jednostki jak i społeczeństwa.

Dlatego islam kładzie tak duży nacisk na rodzinę jako zorganizowaną instytucję z prawami i obowiązkami każdego z członków. Z islamskiego punktu widzenia, rodzina jest centrum edukacji, wychowania i postępu. Kiedy jest założona na solidnych fundamentach i może spełniać swoje zadanie, korzysta na tym całe społeczeństwo.

Jedne z licznych zasad i postanowień:



Islam kładzie nacisk na małżeństwo i rodzinę.

- Islam czyni małżeństwo i dbanie o rodzinę, będące praktyką wysłanników Boga, jednym z najważniejszych zobowiązań. Kiedy niektórzy Towarzysze Proroka oświadczyli, że chcą się całkowicie oddać czci, modląc się i poszcząc przez cały czas, żyjąc w celibacie, on potępił ten pomysł, mówiąc: „Poszczę i przerywam post, modlę się i syjam, i żenię się z kobietami. Ktokolwiek nie podąży za moją praktyką ten nie jest ode mnie” (Al-Buchari: 4776).

- Kiedy Koran mówi o znakach ukazujących nieskończoną moc i łaskę Boga jaką obdarzył On ludzi, wymienia wśród nich miłość i miłosierdzie pomiędzy małżonkami. Bóg mówi: „I z Jego znaków jest to, iż On stworzył dla was żony z was samych, abyście mogli odpocząć przy nich; i ustanowił między wami miłość i miłosierdzie” (30:21).
- Islam kładzie nacisk na to, by zawarcie małżeństwa było ułatwione dla tych, którzy chcą się ożenić, aby strzec swej czystości. Prorok (pokój z nim) powiedział:
„Bóg z pewnością pomoże trzem [rodzajom ludzi]”. Wśród nich wymienił tego, „kto chce się ożenić, aby strzec swej czystości” (At-Tirmidi: 1655).
- Islam nakazuje młodym ludziom, mającym silny popęd seksualny, by zawierali małżeństwo, ponieważ ono da im stabilizację i spokój oraz umożliwi zaspokajanie pożądania w sposób dozwolony.



“

Kiedy Koran mówi o znakach ukazujących nieskończoną moc i łaskę Boga jaką obdarzył On ludzi, wymienia wśród nich miłość i miłosierdzie pomiędzy małżonkami.

2



Islam daje należyty szacunek każdemu z członków rodziny, bez względu na płeć.

Islam nakłada dużą odpowiedzialność na oboje rodziców, jeśli chodzi o wychowanie dzieci. Prorok (pokój z nim) powiedział: „Każdy z was jest pasterzem i jest odpowiedzialny za swoje stado. Władca jest opiekunem i jest odpowiedzialny za swych poddanych. Mężczyzna jest opiekunem swego domu i jest odpowiedzialny za tych, których ma pod opieką. Kobieta jest opiekunką domu męża i jest za niego odpowiedzialna. Sługa jest opiekunem własności swego pana i jest za nią odpowiedzialny” (Al-Buchari: 853).

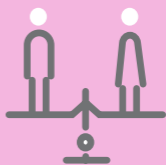
3



Islam pragnie zaszczepić w dzieciach szacunek do rodziców, by byli im posłuszni i dbali o nich do końca ich życia.

Syn i córka mogą być już dorośli, jednak nadal mają obowiązek szanować swych rodziców i być wobec nich życzliwymi oraz wdzięcznymi. Islam powiązuje to z aktami czci. Zabrania okazywania braku szacunku zarówno słowem, jak i czynem, a nawet dźwiękiem oznaczającym zniechęcenie. Bóg mówi w Koranie: „I postanowił twój Pan, abyście nie czcili nikogo innego, jak tylko Jego; i dla rodziców - dobroć! A jeśli jedno z nich lub oboje osiągną przy tobie starość, to nie mów: 'fu' i nie popychaj ich, lecz mów do nich słowami pełnymi szacunku!” (Koran 17:23)

4



Islam nakazuje oddawać synom i córkom ich pełne prawa i być wobec nich sprawiedliwym, dbając o nich:

Prorok (pokój z nim) powiedział: „Popęłnia wielki grzech ten, kto zaniedbuje swoich podopiecznych” (Abu Da’ud: 1692). Jeśli chodzi o opiekę, a szczególnie nad dziewczynkami, Prorok (pokój z nim) powiedział: „Ktokolwiek dba o córki i dobrze się o nie troszczy, dla tego będą one tarczą chroniącą go od Ognia” (Al-Buchari: 5649).

5



Islam nakazuje muzułmanom podtrzymywanie więzi rodzinnych:

Oznacza to, że należy utrzymywać więzi z krewnymi zarówno ze strony matki, jak i ze strony ojca, i być wobec nich uprzejmym. Jest to postrzegane jako jeden z najważniejszych czynów przybliżających człowieka do Boga. Nie wolno być wobec krewnych srogim ani nieżyczliwym – stanowi to ciężki grzech. Prorok (pokój z nim) powiedział: „Nie wejdzie do raju ten, kto zrywa więzi rodzinne” (Muslim: 2556).



Islam zabrania wiernym okazywania braku szacunku rodzicom, zarówno słowem, jak i czynem, a nawet głosem oznaczającym niezadowolenie.

Pozycja kobiety w islamie





Jedno

Jedno zerknięcie na reklamy telewizyjne, billboardy i magazyny wystarczy, by zauważyć jaką krzywdę materialistyczna cywilizacja wyrządziła kobietom, gdyż są one często traktowane jako zabawki, towar lub obiekty seksualne.



Może to nic innego jak nowa, mniej oczywista forma traktowania kobiet obecnego we wcześniejszych społeczeństwach, w których kobieta była jak towar, można ją było nabyć lub sprzedać.

Kobiety od dawna były ciemnione i dążyły do uwolnienia się od niesprawiedliwości, jaką im się wyrządzało. Jednak ich wyzwolenie się nie może być jedynie popadnięciem w inną formę wyzysku, jedynie wyglądającą mniej poważnie.

Islam, który zapoczątkowany został 1400 lat temu, przyniósł prawdziwą rewolucję zakańczającą niesprawiedliwe traktowanie kobiet. Ustanowił prawa i szczegółowe przepisy regulujące prawa i pozycję kobiet, by żyły godnie i mogły odgrywać swą rolę w życiu najlepiej jak potrafią.

W jednym z najdłuższych rozdziałów w Koranie zatytułowanym „Kobiety” zawarte zostały szczegółowe przepisy dotyczące kobiet. Bóg przytoczył też w Koranie wiele przykładów pobożnych kobiet, a nawet zadedykował cały rozdział Marii, matce Jezusa (pokój z nimi obojgiem), od której wziął on swą nazwę.

Islam całkowicie zmienił postrzeganie kobiet. Traktuje je jak istoty ludzkie, a nie towar; jak partnerki na całe życie, nie na jedną noc; partnerki do życia w związku opartym na miłości i miłosierdziu, nie jedynie do rozładowywania pożądania oraz czerpania przyjemności.

Przykłady regulacji islamskich dotyczących kobiet:

- Każda kobieta ma prawo wyboru męża i jest na równi z nim odpowiedzialna za wychowanie dzieci. Prorok (pokój z nim) powiedział: „Kobieta jest opiekunką domu męża i jest za niego odpowiedzialna” (Al-Buchari: 853).
- Kobieta ma prawo do zachowania swego nazwiska panieńskiego po ślubie. Dzięki temu nadal powiązana jest ze swoim ojcem i rodziną.
- Kobiety i mężczyźni są traktowani na równi w wielu kwestiach, łącznie z transakcjami finansowymi. Prorok (pokój z nim) powiedział: „Kobiety są bliźniaczymi połówkami mężczyzn” (Abu Da’ud: 236).
- Islam czyni obowiązkiem mężczyzny utrzymywanie kobiet będących pod jego opieką, takich jak żona, matka i córki, nie postrzegając tego jako wyświadczenie im łaski.

- Islam nadał kobietom prawo dziedziczenia, przydzielając im sprawiedliwą część spadku. W niektórych przypadkach udział kobiety jest równy udziałowi mężczyzny, w innych jest różny, w zależności od stopnia pokrewieństwa oraz stopnia ich odpowiedzialności finansowej. Bardzo krótkowzrocznym jest skupianie się na fakcie, iż udział kobiety może być w pewnych sytuacjach mniejszy, bez brania pod uwagę obowiązków finansowych, jakie Bóg nałożył na mężczyznę, między innymi obowiązku dbania o kobiety. Islam to zrównoważony i całkowicie sprawiedliwy system.
- Islam kładzie nacisk na opiekę nad kobietami słabymi, które nie mają nikogo, nawet jeśli kobiety te nie są naszymi krewnymi. Postrzegane jest to jako jeden z najlepszych uczynków przybliżających człowieka do Boga. Prorok (pokój z nim) powiedział: „Ten, kto opiekuje się wdową lub biedakiem jest jak żołnierz walczący w sprawie Boga, albo jak ktoś, kto modli się całą noc bez rozleniwienia i pości ciągle, nigdy nie przerywając postu” (Al-Buchari: 5661).



Islam nadał kobietom prawo dziedziczenia, przydzielając im sprawiedliwą część spadku. W niektórych przypadkach udział kobiety jest równy udziałowi mężczyzny, w innych jest różny, w zależności od stopnia pokrewieństwa oraz stopnia ich odpowiedzialności finansowej.



Kobiety, o które islam nakazuje szczególnie dbać:



Matka: Pewnego razu do Proroka (pokój z nim) przyszedł człowiek i zapytał: „Kto najbardziej zasługuje na moją troskę?” On odpowiedział: „Twoja matka”. Mężczyzna spytał: „A kto potem?” Prorok (pokój z nim) odpowiedział: „Twoja matka.” Mężczyzna pytał dalej: „A kto potem?” Prorok (pokój z nim) znów powiedział: „Twoja matka”. Mężczyzna zapytał raz jeszcze: „A kto potem?”, na co Prorok (pokój z nim) odpowiedział: „Potem twój ojciec” (Al-Buchari: 5626).



Córka: Prorok (pokój z nim) powiedział: „Ktokolwiek ma trzy córki i będzie cierpliwy w stosunku do nich, będzie je karmić i odziewać ze swych pieniędzy, dla tego będą one tarczą osłaniającą go od ognia piekielnego w Dniu Zmartwychwstania” (Ibn Madża: 3669).



Żona: Wysłannik Boga (pokój z nim) powiedział: „Najlepszymi z was są ci, którzy są najlepsi dla swych żon. A ja jestem najlepszy spośród was dla moich żon” (At-Tirmidi: 3895).





Relacje między mężczyzną a kobietą nie są w islamie oparte na rywalizacji. Ich role wzajemnie się uzupełniają, każda z płci dopełnia drugą w budowaniu społeczności muzułmańskiej.

W islamie nie ma konfliktu pomiędzy płciami

W islamie nie ma miejsca na walkę płci. Nie ma tu rywalizacji o ziemskie korzyści, nie ma też ataku na kobiety lub mężczyzn, by ukazać ich wady.

Jak można walczyć ze swą drugą połową? Jak brat może walczyć z siostrą? Prorok (pokój z nim) powiedział, że kobiety są siostrami mężczyzn i ich relacje się wzajemnie uzupełniają. Każde z nich ma coś, czego nie ma drugie, po to, by społeczeństwo mogło dobrze funkcjonować.

Koran doskonale to ilustruje, mówiąc: „One są ubiorem dla was, a wy jesteście ubiorem dla nich” (2:187).

To, co na pierwszy rzut oka mężczyźni może wydawać się słabością kobiet, w rzeczywistości jest innego rodzaju siłą, której on nie posiada, a której rodzina potrzebuje. To, co kobieta może postrzegać jako słabość mężczyzny jest prawdopodobnie czymś, co nie pasuje do niej, jednak życie i społeczeństwo nie mogą się bez tego obyć.

Absurdem byłoby, gdyby Bóg stworzył dwie różne płcie, a następnie twierdził, że mają być identyczne pod każdym względem.

Niektórzy mężczyźni życzyli sobie praw danym kobietom, podczas gdy kobiety chciały mieć niektóre prawa mężczyzn. Wtedy został zesłany następujący werset Koranu: „Nie pragnijcie tego, czym wyróżnił Bóg jednych z was, dając im wyższość nad drugimi. Mężczyznom przypadnie udział w tym, co sobie zarobili, i kobietom przypadnie udział w tym, co sobie zarobiły. Proście Boga o Jego łaskę! Zaprawdę, Bóg zna dobrze każdą rzecz!” (Koran 4:32).

Każde z nich ma swoje własne cechy, rolę i honor. Każde powinno wypełniać swoją rolę z nadzieją na zadowolenie tym Boga. Prawo Boskie nie faworyzuje ani mężczyzn, ani kobiet, lecz ludzkość ogółem, rodzinę i społeczeństwo.



Zależność między mężczyznami a kobietami

Kontrola i regulacje związane z relacjami między mężczyzną a kobietą były różne w różnych okresach historycznych i w różnych społecznościach. Podręczniki do historii i antropologii ukazują zarówno sytuacje, gdzie ludzie nie widzieli niczego złego w pełnej nagości i rozwiązłości seksualnej, jak też i w całkowitym kontrolowaniu kobiet. Niektóre społeczności kładły większy nacisk na to, by to mężczyźni bardziej się okrywali niż kobiety, inne zaś stawiały na zakrywanie niektórych części ciała.

Większość społeczności, szczególnie tych w pewnym stopniu cywilizowanych, zdawało sobie sprawę z tego, że relacje damsko-męskie powinny być uregulowane prawnie, by życie ludzkie różniło się od życia zwierząt.





Większość społeczności, szczególnie tych w pewnym stopniu cywilizowanych, zdawało sobie sprawę z tego, że relacje damsko-męskie powinny być uregulowane prawnie, by życie ludzkie różniło się od życia zwierząt.



Charakter relacji damsko-męskich w islamie

W islamie relacje takie nie są pozostawione ludziom do ustalenia według uznania na podstawie czynników historycznych czy geograficznych. Islam to zintegrowany system odpowiedni dla wszelkich nacji w każdym miejscu i czasie, wyjaśniony został w Koranie i nauczany przez Proroka Muhammada (pokój z nim).

Relacje damsko-męskie różnią się w zależności od stopnia pokrewieństwa pomiędzy kobietą a mężczyzną. Oto jak wyjaśnia to islam.

W islamie, w zależności od pokrewieństwa z kobietą, mężczyźni przynależą do różnych grup:

1 Mąż.

Najlepszym wyjaśnieniem charakteru relacji małżeńskich jest opis w Koranie, który doskonale odzwierciedla bliskość emocjonalną, fizyczną i mentalną małżonków: „One są ubiorem dla was, a wy jesteście ubiorem dla nich” (2:187).

2 Mahram, czyli mężczyzna, któremu zawarcie małżeństwa z daną kobietą jest zabronione.

Do tej kategorii należą bliscy krewni, którym małżeństwo z daną kobietą jest całkowicie zabronione. Jest trzynaście rodzajów takich relacji, na przykład gdy mężczyzna jest dla kobiety ojcem, dziadkiem, synem, bratem, wujem lub bratankiem itp. Przebywając przy takim krewnym, kobieta nie musi się całkowicie zakrywać, jednak nie może też pokazywać się nago.

3 Nie-mahram, czyli mężczyzna, z którym małżeństwo jest dozwolone.

Jeśli chodzi o niespokrewnionych blisko mężczyzn – wszyscy są nie-mahram.

Islam kontroluje i reguluje relacje pomiędzy kobietami i mężczyznami należącymi do tej kategorii. Ma to na celu ochronę ludzkiego honoru oraz zapobieganie pokusom. Bóg, który stworzył człowieka, wie najlepiej co jest dla niego dobre, jak mówi Koran: „Czyż nie będzie wiedział Ten, który stworzył? On jest Przenikliwy, Świadomy!” (Koran 67:14).





Powody, dla których wymagany jest hidżab:

- Aby kobiety mogły realizować się w życiu i społeczeństwie, w dziedzinie nauki i pracy, zachowując jednocześnie swą godność i czystość.
- Aby zredukować pokusy, by oczyścić społeczeństwo – z jednej strony, a z drugiej – by chronić godność kobiet.
- Aby pomóc mężczyznom patrzącym na kobiety zachować czystość i samokontrolę oraz umożliwić kobietom taki sam dostęp do kultury i edukacji, a nie by patrzono na nie jak na obiekty seksualne dostarczające mężczyznom przyjemności.

Regulacje dotyczące relacji damsko-męskich:

1 Spuszczanie wzroku

Bóg nakazuje zarówno mężczyznom, jak i kobietom spuszczać wzrok, co oznacza, że nie powinni oni patrzeć na siebie wzajemnie z podążaniem, jako że jest to pierwszy krok na drodze do strzeżenia swej czystości i honoru. Nadmierne, niekontrolowane przyglądanie się mogłoby doprowadzić do grzechu. Koran głosi: „Powiedz wierzącym mężczyznom, niech spuszczają skromnie spojrzenia i niech zachowują czystość. To dla nich będzie przyzwoitsze. Zaprawdę, Bóg jest w pełni świadomy tego, co oni czynią! Powiedz wierzącym kobietom, żeby spuszczały skromnie swoje spojrzenia i strzegły swojej czystości” (Koran 24:30-31).

2 Postępowanie zgodnie z etykietą i moralnością

We wszystkich dziedzinach, czy to praca, nauka czy cokolwiek innego, mężczyzna i kobieta muszą być dla siebie uprzejmi i szanować się, jednocześnie unikając wszystkiego, co może wzbudzić pożądanie.



3 Hidżab

Bóg nakazał kobietom nosić hidżab, ponieważ to kobiety zostały stworzone pięknymi i atrakcyjnymi, dlatego stanowią one większą pokusę dla mężczyzn, niż mężczyźni dla nich. Doprawdy, w dziejach świata to kobiety były wykorzystywane, by wzbudzać pożądanie u mężczyzn, tak jak ma to miejsce w dzisiejszych mediach.

Wymogiem hidżabu dla kobiet w obecności niespokrewnionych mężczyzn jest według islamu zakrywanie całego ciała, z wyjątkiem twarzy i dłoni, o czym mówi Koran: „i (powiedz kobietom,) żeby pokazywały jedynie te ozdoby, które są widoczne na zewnątrz”(Koran 24:31).



Ludzie, którzy krytykują hidżab często zapominają, że wspaniałe kobiety z historii, takie jak Dziewica Maria, przedstawione są na obrazach odziane w sposób przypominający muzułmański hidżab.



Pokarmy i napoje

Często

Często pierwszym pytaniem zadawanym przez osoby chcące poznać islam jest: „Dlaczego zabronione są alkohol i wieprzowina?”





Zanim na nie odpowiemy, wyjaśnijmy:

Koran pozwala muzułmanom spożywać wszystko, co Bóg stworzył, gdyż stworzył to po to, abyśmy z tego korzystali (2:29).

Wlicza się w to wszelkie pożywienie i napoje z wyjątkiem tego, co zostało wyraźnie zabronione w Koranie, gdyż jest ohydne i szkodliwe, może doprowadzić do zaciemnienia umysłu itd. Dlaczego więc alkohol i wieprzowina są zabronione?

Wieprzowina:

Spożywanie wieprzowiny jest w islamie zabronione, o czym jasno mówi Koran, choć w Arabii nie znano świń. Niektórzy uważają, że zakaz ten jest dziwny, choć podobny zakaz istnieje w innych religiach. Judaizm również zakazuje spożywania wieprzowiny, co jest jasno powiedziane w Starym Testamencie. Co jest interesujące, wielu znawców religii udowodniło, że świnie są zakazane również w Nowym Testamencie, jednak fragmenty te zostały zmienione. (Mk 5,11-13; Mt 8,30-31, II P 2,22; Łk 15,15).

Co jest dziwnego w tym, że Bóg zakazał pewnych pokarmów, podczas gdy większość dozwolił? Jest to kwestia przetestowania naszego posłuszeństwa wobec Boga, tak jak poddany testowi został Adam, gdy Bóg pozwolił mu na jedzenie owoców z każdego drzewa z wyjątkiem jednego.



Napoje alkoholowe:

Do rządu należy zwalczanie epidemii i chorób niszczących ludzkie życie poprzez wprowadzanie rozporządzeń i regulacji, które mogą być niezwykle stanowcze, po to, by chronić zdrowie i życie ludzi. Gdyby tego nie zrobiono, skutki mogłyby być opłakane.



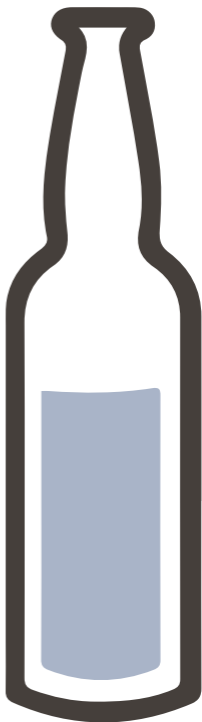
Możemy być zaszokowani faktami przekazywanymi przez wiarygodne źródła, takie jak raporty Światowej Organizacji Zdrowia, oraz informacjami opublikowanymi w magazynie „Nature” wydawanym przez Uniwersytet w Oksfordzie (nr 483275 z 15 marca 2012 r.).

Zgodnie z raportem Światowej Organizacji Zdrowia z 11.02.2011 r., z powodu alkoholu umiera rocznie więcej osób, niż z powodu AIDS, malarii i gruźlicy razem wziętych, czy niemal trzykrotnie więcej osób aniżeli w owym roku zginęło na całym świecie w wyniku wojny, ludobójstwa i terroryzmu.

Oto niektóre ze statystyk Światowej Organizacji Zdrowia:

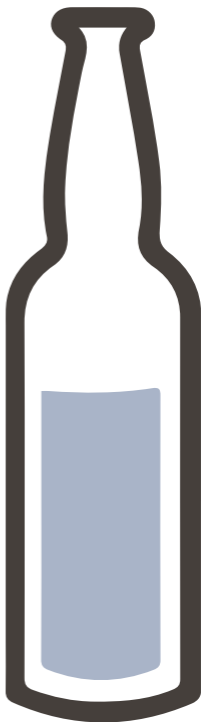


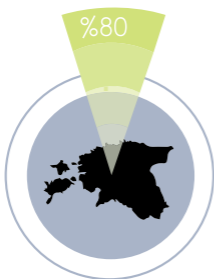
Alkoholizm jest powodem ponad 2,5 mln zgonów rocznie, z czego **320.000 stanowią młodzi ludzie w wieku 15-29** lat. Jest to 9% wszystkich zgonów w tej grupie wiekowej.



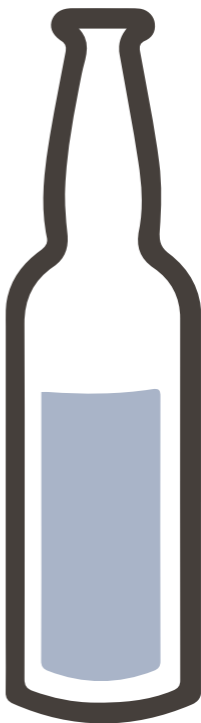


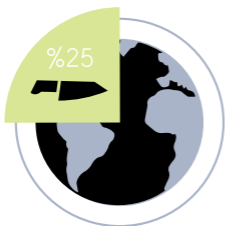
Amerykańskie badania wykazały, że **700.000 studentów** rocznie zostaje zaatakowanych przez innych studentów będących pod wpływem alkoholu.



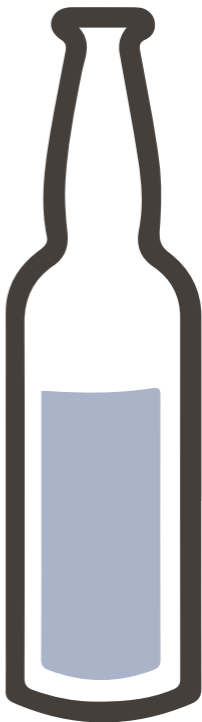


Raport opublikowany w 2001 roku mówi, że **80% wszystkich** przestępstw dokonywanych przez młodych ludzi w Estonii zostało powiązanych z nadużyciem alkoholu.



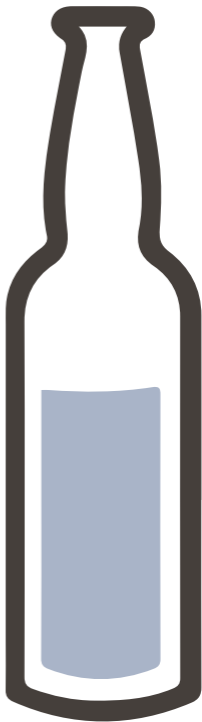


Alkohol jest związany z ćwiercią wszystkich przestępstw i zabójstw na całym świecie.





Wszelkie raporty dotyczące alkoholu opublikowane przez Światową Organizację Zdrowia wzywają wszystkie kraje do wprowadzenia rygorystycznych regulacji, aby zapobiec lub zredukować liczbę tragedii, do jakich dochodzi pod wpływem alkoholu.





Tylko w ciągu jednego roku w Wielkiej Brytanii:

- niemal milion przestępstw dokonanych zostało pod wpływem alkoholu, co oznacza, że połowa wszystkich gwałtownych przestępstw była – zdaniem ofiar – dokonana pod wpływem alkoholu;
- niemal siedem milionów przyjęć na oddziałach ratunkowych w brytyjskich szpitalach dotyczy osób nietrzeźwych, co rocznie kosztuje brytyjskich podatników około 650 tysięcy funtów;
- roczny koszt ponoszony przez podatników za przestępstwa pod wpływem alkoholu i zakłócenia porządku publicznego to 8-13 miliardów funtów.



Jak Koran rozwiązuje problem alkoholu?

Islam nie potrzebował raportów Światowej Organizacji Zdrowia ani kogokolwiek innego, by zdać sobie sprawę ze skutków, jakie alkohol wywiera na jednostki i społeczeństwo. Bóg, który stworzył ludzi, wie najlepiej co jest dla nich dobre.

W czasie, gdy nadszedł islam, alkohol był popularny wśród Arabów. Picie było ich ulubionym zajęciem. Chlubili się oni tym, że piją. Przeznaczali na alkohol sporo pieniędzy.

Koran bardzo logicznie i sprawiedliwie podszedł do kwestii alkoholu, mówiąc, że są w nim pewne korzyści, takie jak chwilowa przyjemność czy odprężenie, jakie przynosi, jednak jego dalsze skutki są poważniejsze. Wpływ, jaki alkohol ma na psychikę, zachowanie i zdrowie jest poważny, zarówno dla jednostki, jak i dla społeczeństwa. Koran głosi: „Będą ciebie pytać o wino i grę majsir. Powiedz: ‘W nich jest wielki grzech i pewne korzyści dla ludzi; lecz grzech jest większy aniżeli korzyść z nich’” (Koran 2:219).

Później alkohol został całkowicie zakazany. Koran mówi, że wynika on z dzieła szatana i prowadzi do szerzenia się wrogości i nienawiści w społeczeństwie. Odwodzi ludzi od tego, co ważne i korzystne. Koran zadał ludziom pytanie: „Czy wy nie zaniechacie?“, na co mużłmanie natychmiast odpowiedzieli: „Zaniechamy, o, Panie, zaniechamy”. W odpowiedzi na rozkaz Boga, wszystkie trunki alkoholowe w Medynie zostały wylane na ulice.

Grzech i skrucha

Filozofia

Filozofia dobra i zła jest jednym z najważniejszych problemów w wielu religiach i wiarach, które różnią się między sobą w kwestii grzechu i winy oraz skruchy i pokuty.



Spójrz na islam, jest on w harmonii z naturą człowieka stworzonego przez Boga. Islam nie postrzega człowieka jakby był on aniołem stworzonym do czynienia dobra. Zdaje sobie sprawę, że ludzie błędzą. Jednak ponoszą oni odpowiedzialność za swoje decyzje i wybory. Toteż pojęcie grzechu i skruchy w islamie możemy podsumować następująco:

- Pierwsza rzecz wspomniana w Koranie to to, że zarówno grzech jak i skrucha są sprawami każdej jednostki. Ta kwestia nie jest skomplikowana i jest jednoznaczna. Człowiek nie ma grzechu pierworodnego, każdy rodzi się wolny od grzechu. Adam jako jedyny ponosi odpowiedzialność za swój czyn i pozbył się swego grzechu poprzez zwrócenie się bezpośrednio do Boga i okazanie skruchy w sposób prosty i skuteczny. Potomstwo Adama ma jedynie swe własne grzechy i może okazać za nie skruchę. Jest to jasny i sprawiedliwy pogląd, zachęcający każdego do starania się i nie tracenia nadziei, skoro każdy jest odpowiedzialny za własne czyny i nikt nie przejmuje grzechu innych. Koran mówi nam, że jest to przesłanie głoszone przez wszystkich proroków: „Czy nie został on powiadomiony o tym, co znajduje się na kartach Mojżesza i Abrahama, który był bardzo wierny? Że żadna dusza obciążona ciężarem nie poniesie ciężaru innej duszy; i że człowiek będzie miał tylko to, o co się pilnie starał; i że jego wysiłek będzie widziany, potem będzie on wynagrodzony w pełni” (Koran 53:36-41).



- Skrucha jest jednym z najważniejszych aktów czci i zbliża ludzi do Wszechmogącego Boga. Jest dostępna dla każdego człowieka. Skruchy nie trzeba okazywać w żadnym określonym miejscu ani nie należy się spowiadać przed jakąkolwiek osobą czy zyskiwać czyjegokolwiek przyzwolenia. Jest to sprawa wyłącznie pomiędzy Bogiem a Jego sługami. Jednymi z imion i atrybutów Boga wspomnianymi w Koranie są: Miłosierny, Przebaczający, Przyjmujący Skrucę (bezustannie).

- Kiedy Koran opisuje cechy osób prawych, którzy dostąpią raju, wspomina, że popełniali oni grzechy, jednak pospiesznie okazywali skruchę i prosili Boga o wybaczenie. Bóg mówi o nich jako o tych, „którzy choć popełnili czyn bezecny albo byli niesprawiedliwi względem samych siebie, wspominają Boga i proszą Go o przebaczenie za swoje grzechy – a któż przebacza grzechy oprócz Boga? – i nie trwają uporczywie przy tym, co czynili, bo przecież oni wiedzą” (3:135).

W islamie, jeśli ktoś popełni grzech, jedynym, co musi zrobić, by zyskać Boże wybaczenie, jest zaprzestanie tego grzechu, szczere okazanie żalu za niego i postanowienie, że nigdy się go nie powtórzy. Jeśli grzech związany był z zagarnięciem czegoś, co należy do innych, należy również zwrócić tę rzecz. Jeśli ktoś okaże szczerą skruchę za grzech, po czym znów popełni ten sam grzech, poprzednia skrucha nie zostaje odrzucona. Musi jedynie okazać skruchę ponownie za ten nowy grzech.

Człowiek żyje zatem w stanie równowagi pomiędzy pragnieniem bycia doskonałym i unikania wszelkich grzechów a znajomością ludzkiej natury, która często jest słaba i ze skłonnością do grzechu. Najważniejsze w tym wszystkim jest to, by nie zbaczać z drogi, lecz szukać pomocy Boga i zwracać się do Niego skruszonym, prosząc Go o przebaczenie.

To właśnie odróżnia ludzi pobożnych od innych. Koran pokazuje nam, że zasadnicza różnica tkwi w fakcie, że gdy osoba pobożna popełnia grzech, szybko sobie to uświadamia i zwraca się do Boga skruszona, podczas gdy inni nadal brną w grzech (Koran 7:201-202).



W islamie nie ma czegoś takiego jak „grzech pierworodny”. Wszyscy rodzą się bez grzechu i nie ponoszą odpowiedzialności za uczynki innych.

A young man in profile, looking towards a glowing digital brain network. The brain is composed of interconnected nodes and lines, with a bright light source in the background. The overall scene is set against a dark blue background.

Wiara a rozum



Niektórzy

Niektórzy uważają, że religia przeczy rozumowi i stoi w sprzeczności z nauką, ponieważ religia opiera się na złudzeniach i mitach, podczas gdy nauka i filozofia może być poparta badaniami, eksperymentami i opierać się na rozumowaniu. Kiedy się nad tym zastanowimy, zauważymy, że są w tym elementy zarówno prawdy, jak i błędnego myślenia.



Prawidłowy pogląd jest taki, że istnieją religie, które nie pozwalają na logiczne myślenie, a nawet czasem są sprzeczne z rozsądkiem. Ich źródła, a nawet ich księgi zawierają wiele zabobonów i fałszywych wierzeń, które stoją w sprzeczności z nauką i naturą.

Błędem jednak jest wydawanie przedwczesnego osądu na temat wszystkich religii bez rozważenia różnic pomiędzy nimi, szczególnie w odniesieniu do ich źródeł, nauk, metod i dowodów.

Ten, kto jest zaznajomiony z Koranem, będącym źródłem rozporządzeń islamskich, z pewnością wie, że nadał on ludzkiemu umysłowi ogromny status, jakiego nie dała mu żadna inna religia. Nie trzeba się nawet wgłębiać za bardzo żeby zauważyć, że Koran zwraca się do ludzkiego umysłu i nakłania człowieka, by myślał i zastanawiał się. Ponad trzydzieści razy pada w nim retoryczne pytanie: „Czyż nie rozumiecie?”



Ten, kto czyta Koran nie potrzebuje się nawet wgłębiać za bardzo żeby zauważyć, że nakłania on ludzi do rozmyślania i zastanawiania się.

Koran nakazuje nam używanie rozumu na wiele sposobów:

1



Koran zaadresowany jest do ludzi o otwartych umysłach, wolnych od wszelkiego rodzaju tyranii, arogancji, strachu, ignorancji. Podaje racjonalne i logiczne dowody, wymagające wiary w Boga. Na przykład w odniesieniu do niewiernych lub ich wierzeń, Koran głosi: „Czy, oni zostali stworzeni z niczego? Czy oni sami są stwórcami? Czy, oni stworzyli niebiosa i ziemię? Ależ nie! Oni nie są przekonani o prawdzie!” (52:35-36).

2



Omawia przeciwstawne dowody i odrzuca argumenty, które nie opierają się na dowodach: „Powiedz: ‘Przytoczcie wasz argument, jeśli jesteście prawdomówni!’” (Koran 2:111).



Gani tych, którzy nie wykorzystują rozumu i zachowują się jak gdyby nie mieli zmysłów, nie wykorzystują tego, co widzą i słyszą, by dokonać właściwych wyborów: „Czyż oni nie chodzili po ziemi i czy nie mieli serc, żeby dzięki nim rozumieć, albo uszu, żeby dzięki nim słyszeć? To nie ich oczy są ślepe, lecz ślepe są serca w ich piersiach” (Koran 22:46).

4



Zaznacza, że nie ma przeciwwskazań by człowiek myślał; kładzie nacisk na wykorzystywanie naszych zmysłów i rozumu, ale też przestrzega przed pułapkami umysłu, jako że natura ludzka jest skłonna do podążania za pragnieniami. Może się więc zdarzyć, że się pomylimy i wyciągniemy fałszywe wnioski, czy to ze względu na strach, pożądanie czy złudzenia.

Przeszkody na drodze do prawidłowego myślenia ukazane w Koranie:

- **Tradycja:** dziedzictwo dogmatów i zwyczajów dotyczących zachowania czy niewłaściwego myślenia może oddziaływać na rozsądek i sposób myślenia, mając na nie wielki wpływ i znacznie utrudniając odrzucenie fałszu i przyjęcie prawdy. Czasem ludzie nie myślą w ogóle, wyklócając się, że mają własne tradycje lub zasady, do których przywykli i które chcą zachować. Koran mówi o ludziach dostrzegających prawdę, lecz nadal podążających za błędną tradycją: „A kiedy się im mówi: 'Idźcie za tym, co zesłał Bóg!', oni mówią: 'Nie! My postępujemy za tym, przy czym zastaliśmy naszych ojców.' Czy nawet wówczas, gdyby ich ojcowie niczego nie rozumieli i nie byli prowadzeni drogą prostą?” (Koran 2:170).
- **Upór i arogancja:** prawda może być jasno ukazana, a jednak niektórzy nadal będą ją odrzucać, by chronić swój interes, by się sprzeciwić lub z powodu braku poszanowania źródła tej prawdy, zgodnie ze słowami Boga: „I oni je odrzucili - niesprawiedliwie i dumnie - chociaż ich dusze były przekonane o prawdzie. I popatrz, jaki był ostateczny koniec tych, którzy szerzyli zgorszenie!” (Koran 27:14).

- Oddawanie się przyjemnościom: umysł może wiedzieć co jest właściwe, a jednak człowiek nie ma odwagi, by dokonać wyboru, ponieważ podąża za własnymi pragnieniami. Koran podaje przykład człowieka, któremu została dana wiedza, by mógł ją stosować w swoim życiu, jednak on odrzucił tę wiedzę i podążył za własnymi pragnieniami. Oddał się przyjemnościom do tego stopnia, że nie potrafił już więcej podejmować właściwych decyzji (7:175-176).

Koran wielokrotnie wzywa człowieka, by zawsze używał rozumu, zadawał pytania, zastanawiał się i rozmyślał nad sobą, światem dookoła i wszystkim, co Bóg stworzył oraz nad religią, jaką dał ludziom, bez wstępnych założeń czy ograniczonych przekonań.

Tylko człowiek odrzucający uprzedzenia jest w stanie zadawać pytania i myśleć rozsądnie. Prawdziwa religia musi pochodzić od Boga, który stworzył człowieka i dał mu zdolność rozumowania. To, co Bóg stworzył nie może stać w sprzeczności z Jego religią, jaką dał ludzkości. Skąd zatem strach przed zadawaniem pytań i rozmyślaniami? „Czyż nie do Niego należy stworzenie i rozkaz? Błogosławiony niech będzie Bóg, Pan światów!” (Koran 7:54).



“

Muzułmanie wierzą, że to, co Bóg stworzył nie może stać w sprzeczności z Jego religią, którą dał ludzkości. Skąd zatem strach przed zadawaniem pytań i rozmyślaniami?

Islam religią pokoju





Z powodu tego, co ciągle powtarzają media, niektórzy ludzie są zaskoczeni, dowiadując się, jak ważny w islamie jest pokój. Muzułmanin powtarza ze zrozumieniem słowo „pokój” wiele razy każdego dnia.

A *As-Salaam* (Pokój) to też jedno z imion Boga Najwyższego. Nawet raj zwany jest „Domem Pokoju”. Ponadto, muzułmańskie powitanie to przekazanie sobie pokoju. Także na zakończenie każdej z modlitw wypowiada się dwukrotnie słowo „pokój”. Zatem religia ta wiąże się z pokojem zarówno poprzez nazwę (islam w języku arabskim pochodzi od rdzenia s-l-m oznaczającego pokój), jak i poczucie pokoju i spokoju.



Islam nawołuje do pokoju i szanuje prawa najsłabszych, nawet zwierząt. Przekazane zostało, że Prorok (pokój z nim) powiedział, iż „pewna kobieta poszła do piekła z powodu kota, którego nie karmiła ani nie pozwalała mu samemu znaleźć pożywienia” (Muslim 2242). Dla kontrastu, prostytutce zostały wybaczone grzechy i poszła do raju dzięki temu, że napoiła spragnionego psa (Al-Buchari 3280).



Poszanowanie praw ludzkich (niezależnie od tego jak bardzo się oni różnią pod względem religii czy ideologii) również jest jasno ukazane w przykładach, jest też uregulowane w ustawodawstwie islamskim. Prorok Muhammad (pokój z nim) nawet ostrzegł, że jeśli ktoś uciska nie-muzułmanina, rani go czy każe mu pracować ponad jego możliwości, przeciwko takiej osobie sam Prorok będzie walczył w Dniu Zmartwychwstania (Abu Da'ud: 3052).



Prorok Muhammad (pokój z nim) nawet ostrzegł, że jeśli ktoś uciska nie-muzułmanina, rani go czy każe mu pracować ponad jego możliwości, przeciwko takiej osobie sam Prorok będzie walczył w Dniu Zmartwychwstania.

Islam nawołuje do życia w pokoju z innymi. Musi to jednak być pokój sprawiedliwy, honorujący prawa każdego, bez niesprawiedliwości i użycia siły. Nie zezwala złodziejowi odejść z łupami, dając właścicielowi skradzionych rzeczy śmiesznie małą rekompensatę.

**Tu przytoczonych zostało kilka faktów,
nad jakimi należy się zastanowić.**



Tylko nieliczni sami szukają prawdy na własną rękę i odrzucają medialną propagandę, sięgając do wiarygodnych źródeł informacji, by obiektywnie osądzić sytuację.



LAUNCHING

CURIOSITY

CLICK HERE

Islam jest obecnie najszybciej szerzącą się religią.

Dziś islam rozprzestrzenia się w niezwykłym tempie, na całym świecie, od Ameryki, przez Europę, po Afrykę i Azję (według badań na temat religii prowadzonych przez Pew Research Center, pewresearch.org), mimo niewielkich możliwości, słabości



muzułmanów i zniekształcania obrazu islamu przez międzynarodowe media przekazujące fałszywe informacje oraz publikujące przykłady złego postępowania nie mającego nic wspólnego z islamem. Czy takie szerzenie się islamu spowodowane jest zmuszaniem ludzi do przyjmowania go, czy też przyjmują go z powodu przekonania, z własnego wyboru?

Prawda jest taka, że muzułmanie zawsze szanowali prawa innych ludzi, ich kulturę i ich wybory. Miało to wielki wpływ na ludzi i motywowało ich to do poznawania islamu i przyjmowania go. Postawa muzułmanów nie była łaską okazywaną innym, lecz zasadą religijną zawartą w Koranie: „Nie ma przymusu w religii. Prawda odróżniła się od nieprawości” (2:256).

Czy można zmuszać ludzi do przyjęcia islamu?



Człowiek od dawna używał siły, by narzucić swoją opinię, i wykorzystywał swoje wpływy, by osiągnąć korzyści. W historii jest wiele przykładów wśród wyznawców różnych wyznań i religii.

Cofając się na przykład do czasu, gdy miały miejsce straszliwe mordy tubylczej ludności po przybyciu zwiadowców i imigrantów do Nowego Świata, które hiszpański duchowny Bartolomé de la Cascas opisał następująco: „Nie zważali na ludność lokalną, nie postrzegali ich jako ludzi, lecz traktowali ich nawet gorzej niż zwierzęta”.

„Krótki opis zniszczenia Indii” autorstwa de Las Casas (wyd. ang. 1 stycznia 2009).

A co robili muzułmanie, kiedy rozpoczynali rządy w nowym kraju?

Muzułmanie przez osiem wieków sprawowali władzę w Andaluzji.



Muzułmanie sprawowali władzę w Andaluzji (Hiszpania) przez 781 lat, od 711 do 1492 r. n.e. Andaluzja była wówczas centrum światowej cywilizacji. W tym okresie chrześcijanie nie byli zmuszani do zmiany wiary, przeciwnie, islam pozwolił im zachować ich prawa. Ich handel kwitł, a ich pozycja w kraju i w rządzie była wysoka. Muzułmańscy władcy zatrzymali prześladowanie żydów. W historii wiele jest opisów potwierdzających te fakty.

Kiedy Izabela i Ferdynand pokonali mużulmanów w Hiszpanii, zabronili praktykowania islamu, zabijali i wygнали mużulmanów, ustanowili Inkwizycję, która karała wszystkich obstających przy islamie lub przyjmujących go, nawet skrycie.

Nie tylko wygнали oni mużulmanów z ich własnych domów, lecz co jest najbardziej uderzające, wraz z mużulmanami z Andaluzji wydaleny zostali żydzi, którzy w krajach islamskich znaleźli bezpieczne schronienie i godziwe życie.

Koptowie w Egipcie utrzymali swój status przez 1400 lat panowania tam muzułmanów.



Amr ibn al-Aas, towarzysz Proroka, zdobył Egipt już w początkowych latach islamu i odtąd trwały tam rządy muzułmańskie. Amr nie tylko zadbał o to, by tamtejsi ludzie zachowali swą religię i ich święte miejsca, ale również ochronił ich przed Rzymianami, którzy ich prześladowali, torturowali i zagarniali ich majątek ze względu na przynależność do innego odłamu, pomimo wyznawania tej samej religii. Muzułmanie przywrócili Koptom wówczas wolność religijną i możliwość wykonywania aktów czci. Dziś Koptowie w Egipcie liczą ponad pięć milionów osób.

Muzułmanie przez tysiąc lat sprawowali władzę w Indiach, gdzie 80% populacji indyjskiej stanowili nie-muzułmanie.



Muzułmanie panowali na subkontynencie indyjskim przez prawie tysiąc lat, pozwalając ludziom zachować ich prawa i wykonywać rytuały religijne, unikając niesprawiedliwości i szanując religię tamtejszych ludzi. Wszyscy historycy zgadzają się co do tego, że islam nie był szerzony siłą, nie było przymusowego przechodzenia na islam.



270



**Największy kraj
muzułmański
nie toczy wojen,
nie ma nawet
armii.**



Indonezja, skupiająca największą liczbę muzułmanów w jednym kraju, liczy ponad 250 milionów mieszkańców, wśród których 87% to muzułmanie. Islam zawitał tam dzięki muzułmańskim handlarzom w szóstym wieku po Wielkiej Emigracji (*hidżra*), tj. w 13 wieku naszej ery. Nie została tam wysłana żadna armia, nie było tam przelewu krwi do czasu, aż wkroczyli tam koloniści portugalscy, potem holenderscy, a następnie angielscy.





Islam a muzulmanie



Ludzie

Ludzie mogą spytać: skoro prawdziwe nauki islamu nawołują do wspaniałej etyki i poprawiania ludzkiego życia, przynoszenia korzyści innym oraz szerzenia pokoju na świecie, to jak to możliwe, że istnieje taka sprzeczność pomiędzy islamem a obecną sytuacją w krajach muzułmańskich? Czy ci ludzie podążają za prawdziwą religią?

Jest to trudna sytuacja i należy ją rozpatrzyć pod różnymi kątami.

- Nie każdy, kto twierdzi, że jest muzułmaninem lub urodził się w rodzinie muzułmańskiej jest osobą praktykującą. Dookoła wiele jest odstępstw od prawdziwych nauk islamu. Niektórzy muzułmanie nie wiedzą nic o islamie, znają tylko jego nazwę.
- Nie można przypisywać ludzkich błędów religii i wierzeniom. Nie możemy powiedzieć, że Hitler był tyranem z powodu jego religii ani uznać, że chrześcijaństwo naucza gwałtowności, ponieważ Hitler był chrześcijaninem. Nie możemy też powiedzieć, że ateizm prowadzi do masowych mordów, ponieważ Stalin spowodował śmierć dziesiątek milionów ludzi, a był ateistą. Takie powiązywanie czynów ludzkich z ich wiarą jest nedorzeczne.



Nie można przypisywać ludzkich błędów religii i wierzeniom.

- Istnieją świetne przykłady tego, czym jest islam i jak szerzy on pokój oraz zachęca do rozwoju i postępu. Historia pokazuje nam wiele takich przypadków w różnych miejscach na świecie, od Indii na wschodzie po Hiszpanię na zachodzie. Popychały one cywilizację do przodu przez kilka wieków, a skutki tego widoczne są do dzisiaj. Również współcześnie istnieją kraje muzułmańskie czyniące postępy, jak Malezja i Turcja. Jeśli chodzi o jednostki, jest wielu muzułmańskich naukowców z różnych krajów, którzy specjalizują się w różnych dziedzinach nauki.
- Nikt nie neguje osiągnięć współczesnej medycyny i nie odmawia leczenia ze względu na to, że istnieją źli lekarze. Nikt nie pozbawia swych dzieci edukacji ze względu na to, że są szkoły czy nauczyciele znęcający się nad uczniami. Jest wielka różnica pomiędzy daną dziedziną nauki a osobami ją praktykującymi.

Jak na ironię, to właśnie z powodu tych gwałtownych ataków skierowanych przeciwko islamowi przez niektórych z jego wrogów, wielu ludzi dostrzega jego właściwą, oryginalną wersję i we wszystkich krajach na całym świecie zyskuje on nowych wyznawców.



Nikt trzeźwo myślący nie pozbawia swych dzieci edukacji ze względu na to, że są szkoły czy nauczyciele znęcający się nad uczniami. Jest wielka różnica pomiędzy daną dziedziną nauki a osobami ją praktykującą.





Świeże spojrzenie

Ile razy wahałeś się z podjęciem decyzji, która przyniosłaby ci korzyść? Być może nadal się za to ganisz.

Najcenniejszą i najważniejszą rzeczą, jaką człowiek posiada, jest jego wolność i możliwość podejmowania decyzji, które są dla niego korzystne, bez lęku czy wahania się.

Nieżłomność i pokonywanie przeszkód stawiają człowieka w dobrej pozycji, a podejmowanie decyzji służy naszym interesom i jest oznaką odwagi. Jednak zdanie sobie sprawy z własnych błędów, kiedy zobaczy się właściwą drogę, wymaga jeszcze więcej odwagi i przewyciężenia własnej dumy i ego, wpływając na siebie i swój charakter.

Ty również daj sobie szansę na poznanie islamu ze źródeł i refleksję nad tym, co czytasz.

Jeśli jednak zdajesz już sobie sprawę z tego, że islam jest prawdziwą religią i nie masz co do tego wątpliwości, mądrze byłoby nie odwlekać decyzji, która przyniosłaby ci korzyści. Pamiętaj o tym, co mówi Koran: „Lecz nie wie dusza, co zyska jutro, i nie wie dusza, na jakiej umrze ziemi. Zaprawdę, Bóg jest Wszechwiedzący, w pełni Świadomy!” (31: 34)



Cieszymy się, że ukończyłeś lekturę niniejszej książki i mamy nadzieję, że zrodziła ona poważne pytania lub poddała pomysły co do obszarów zgody lub niezgody. Chętnie poznamy Twoją opinię i pytania. Obiecujemy poważnie podejść do Twojego komentarza.

Więcej informacji o islamie:



LAUNCHING
CURiOSiTY
JUST SCAN IT!!



THISISLAM.net

Podziel się z
nami swoim
doświadczeniem

info@modern-guide.com